Sveta Katarina LABOURÉ

Sveta

KATARINA LABOURÉ

KNJIŽNICA · DOMINIKANSKOG SAMOSTANA
ZAGREB

Zagreb
1960

Dopuštenjem Nadb.duh.stola u Zagrebu
br. 169-1960.

Izdavač: Nadb.bog.sjemenište-Zagreb, Kaptol 29
Umnoženo ciklostilom Nadb.bog.sjemeništa,
Zagreb, Kaptol 29.
Odgovorni urednik: Andrija Jagečić-Boltek,
Zagreb, Kaptol 29.

ZAGREB 1960

P r e d g o v o r

Godine 1854. papa Pio IX. proglasio je vjersku istinu o Bezgrešnom Začeću Bl.Djevice Marije, naše nebeske Majke.

Četiri godine kasnije je Majka Božja izjavila u Lurdu sv.Bernardici Soubirous: "Ja sam Bezgrešno Začeće." To je bio Marijin pečat na proglašenje vjerske istine.

Lurd je vjernicima dobro poznat, osobito što se pretprošle godine slavila lurdska godina, te se po cijelom katoličkom svijetu govorilo i propovijedalo u lurdskim dogadjajima.

Manje je vjernicima poznat drugi jedan nastup Bl.Djevice, nastup, koji je prethodio svečanom proglašenju dogme: Ukazanje Bezgrešne Djevice Marije časnoj sestri sv.Katarini Labouré i objava medaljice, koja je zbog velikih stvari, koje su se po njoj dogadjale, dobila ime "čudotvorna medaljica".

Medaljica nam predstavlja Bezgrešnu Djevicu, na medaljici je i molitva, koju je Marija objavila: "O Marijo, bez grijeha začeta, moli za nas, koji se Tebi utječemo."

Medaljica je širila po cijelome svijetu vjeru u Marijino Bezgrešno Začeće; medaljica je pripremala put proglašenju vjerske istine o Bezgrešnom Začeću.

O tome govori ova knjižica. Napisana je sa željom, da ljudi još bolje upoznaju ljepotu i dobrotu nebeske Majke; da se u njihovim srcima učvršćuje pouzdanje i rasplamti ljubav prema Bezgrešnoj.
O Marijo, bez grijeha začeta, po svome Sinu, našem dragom Spasitelju, blagoslovi sve one, koji budu čitali ovu knjižicu!

S a d r ž a j

1.	Djetinjstvo i mladost	5
2.	Sv.Vinko zove	11
3.	Katarina se odaziva pozivu	15
4.	Prvi susret s Bezgrešnom Djevicom	19
5.	Drugi susret:Medaljica	25
6.	Katarina postaje časna sestra	3o
7.	Prve medaljice i prve milosti	33
8.	Crkvena istraga	35
9.	Obraćenje Alfonza Ratisbonne-a	4o
lo.	Proročanstva su se ispunila	47
11.	"Ovaj kip je muka moga života"	51
12.	Društvo Marijine djece	54
13.	46 godina nepoznata	57
14.	Vjerna duhovna kći sv.Vinka	6o
15.	"Ne ću dočekati godinu 1877."	73
16.	Čudotvorna medaljica i istina o Bezgrešnom Začeću	77
17.	Proslavljenje sestre Katarine	8o

---

1. Djetinjstvo i mladost

U selu Fain-les-Moutiers u Burgundiji,pokrajini jugozapadno od Pariza, rodila se 2. svibnja 18o6 god. djevojčica, koja je slijedećeg dana, t.j. 3.svibnja,na krštenju dobila ime Katarina. No, tim je imenom nisu zvali, nego imenom Zoe; drugog se svibnja naime spominje u knjigama svetaca neka mučenica, imenom Zoe.

Njezina majka Lujza Magdalena rodila je 17 djece. Uzorna majka, koja je smatrala svojom najvećom dužnošću, da djecu odgoji u što ljepšem vjerskom životu i u plemenitom duhu.

Otac Petar bio je dobar čovjek, ali ponešto grub. Imao je dosta veliko imanje, tako da je u ljetnim mjesecima znao imati zaposlenih 12 do 14 težaka, koji su obradjivali polje.Bio je ugledan čovjek, pa je četiri godine bio i predsjednik općine.

Njegov stariji sin Karlo imao je u Parizu u radničkoj četvrti gostionu.

Drugi sin Huberto je u 17.godini stupio u vojničku službu, te je bio namješten u Chatillon-sur Seine, na desnom brijegu Seine, u blizini Pariza. Njegova žena Ivana držala je tu jedan od boljih internata za djevojke, gdje je jedan dio burgundskih plemenitaša slao svoje kćeri na odgoj. U blizini se takodjer nalazio i zavod časnih sestara sv.Vinka.

Majka Lujza je umrla razmjerno mlada, u 42.godini života. Ostavila je desetoro žive djece, 7 sinova i 3 kćerke. Katarina je tada imala devet i po godina. Kad se vratila sa sprovoda, mamice više nije bilo u kući. Kako je kuća pusta bez mamice, osobito ako je mamica tako dobra i zlatna!Jadno dijete ostalo je bez majke.

Katarina ode u sobicu, gdje se na ormaru nalazio kip Majke Božje. Katarina metne pokraj ormara stolicu, popne se, zagrli kip Majke Božje i progovori: "O presveta Djevice, odsad moraš ti biti moja majka."

Iz toga se već vidi, kako je pokojna majka naučila djecu, osobito Katarinu, ljubiti Majku Božju, te kako se pobožnost usadila duboko u nježno srce male djevojčice.

Otac Petar ostao je sam, bez žene, s toliko male dječice. Katarinu i njezinu mladju sestricu Tončiku je poslao svojoj sestri Margariti, čiji je muž proizvodio ocat nedaleko od rodnog sela naše male Zoe. Teta Margarita je obje djevojke vrlo ljubazno primila, a isto tako i njezin muž i četvero djece, koja su bila u toj novoj obitelji.

Najstarija Zoina sestra Marija Lujza je ostala kod kuće i vodila kućanstvo. Otac je udovoljio njezinoj želji da ide u časne sestre. A zato je pozvao kući Zoe i Tončiku.

Teta Margarita se nije pobrinula, da šalje Zoe i Tončiku u školu. Tako se desilo, da je Zoe ostala nepismena. Kad je otac nakon dvije godine pozvao svoje kćerke natrag, Tončika je počela polaziti školu, a Katarina je morala preuzeti kućanstvo, pa nije stigla da uči za školu.

"Mi dvije možemo sasvim dobro voditi kućanstvo," rekla je Tončika Katarini. Tako je i bilo. Uz pomoć jedne služavke radile su sve, što je dužnost kućanice: pripremale jelo za domaće i za najamnike, održavale red i čistoću u kući, krpale, nosile jelo u polje.

U selu je bila crkvica. Misa je bila samo nedjeljom, jer je župnik upravljao još jednom

župom. Večernjicu je pjevao upravitelj škole; blagoslova s Presvetim nije bilo. To je bila sva vjerska opskrba ovog sela. Oko pol sata od sela bila je crkva sv.Ivana. Tu je bila sv.misa svaki dan i u toj crkvi je Katarina primala vjersku pouku.

Katarina nije nikome povjeravala svoje unutrašnjosti. Neke pojedinosti nam ipak zorno svjedoče o neobičnom bogatstvu njezinog duhovnog života u djetinjim godinama. Evo ih nekoliko:

Na dan prve sv.pričesti su dva radoznala oka bila uperena na Katarinu. To su bile oči Tončikine. Kasnije je izjavila: "Svojom pobožnošću bila je primjer svima." Nekoliko dana kasnije je Katarina povjerila Tončiki: "I ja ću ići u časne sestre, kao naša Marija Lujza".

Već u mladim godinama su Katarina i Tončika privukle pažnju susjednih ljudi na sebe. Naročito zbog toga, što su tako lijepo vodile kućanstvo. Ljudi tada nisu pravili razlike izmedju Katarine i Tončike. "Svi su se divili njihovoj povezanosti i vrijednosti. Pokazivali su ih kao uzoran primjer." Tončikina kći je kasnije dodala: "Moja majka je kazala, da to važi samo za Katarinu a ne za nju, jer je ona bila nevaljala."

Susjedima nije upadala u oči samo marljivost u vodjenju kućnih poslova. Premda je Katarina bila šutljiva, zatvorena sama u sebe, ipak nije moglo izbjeći očima drugih njezino pobožno vladanje u crkvi pred presvetim Sakramentom i uronjavanje u molitvu.

Opet nam govori Tončika: "Nekad smo je promatrale kao u legendi: svu okruženu pticama. Mogli smo je gledati svakog dana kod kućice za

golubove u pozadini dvorišta, iz kojega je izletjelo stotine golubova i kružilo oko male dražesne djevojke. Bilo ih je sedam do osam stotina. Za Katarinu nije bilo druge zabave, nego da im svakog dana donosi hranu. Tada bi se iz svih rupa spustili golubovi do nje kao bijeli ili sivi oblak te joj oko glave sastavili vijenac poput svetačke aureole; a ona bi vikala, branila se od njihovih krila i smijala se.

Svako jutro dizala se rano. Dok je služavka pripremala doručak, ona bi otišla u crkvu sv.Ivana na misu. Tamo u blizini su sestre sv. Vinka držale obdanište. Katarina je mogla biti na misi bez štete za kućne poslove. Iako tada vjernici još nisu često pristupali svetoj pričesti, ona se je gotovo svakog dana nahranila andjeoskim kruhom. Časne sestre su se još u kasnijim godinama sjećale, kako je uvijek klečala, pobožna kao andjeo.

Poslije mise vraćala bi se žurno kući na posao. Putem bi susretala ljude, koji su odlazili na polje. Svi su poznavali njezinu vrijednost. "To će biti izvrsna žena." Oci, koji su imali odrasle sinove, mislili su: "To je domaćica kako treba. Imat će i nešto imanja. Nije brbljava, iako su žene obično dovoljno." U mislima su već stvarali nacrt za njezin budući život. Tako su je ocjenjivali, a nisu ni pomišljali, da je Katarina kao andjeo s neba.

Njezino je pravilo bilo: za svaki posao upotrebiti onoliko vremena, koliko je potrebno, i obavljati ga tako, kao da nema nikakvog drugog posla.

Na većer bi se svratila u domaću crkvicu. S desne strane bila je u crkvi kapela, na koju su imali pravo Labouréjevi. Zvali su je Labouré-

jeva kapelica ili kapelica Majke Božje. Obično bi s Katarinom odlazila i Tončika. Ona nam priča, da Katarina nikad ne bi htjela kleknuti u klupu ili na neko klecalo, nego uvijek na tle i tu bi klečala nepomično, očima uperenim u svetohranište.

Jednog petka, kad se Katarina vratila iz crkve, rekla je sestri Tončiki:

"Jutros ne ću ništa jesti."

"Je si li bolesna?"

"Ne. Petak je, pa postim."

"Poste samo odrasle djevojke. Ti si još premlada."

"Ništa zato. Odsad ću postiti petkom i subotom."

"Bit ćeš jako gladna."

Ne zna se, zbog čega se odlučila na post. Jedno je sigurno: postila je dva dana u tjednu i od toga više nije odustala.

Tončika je bila razumna i dobra djevojčica. Postala je zabrinuta zbog Katarine. Neprestani rad, učestali postovi, put u crkvu i natrag svako jutro - šest kilometara, i to na tašte, klečanje na hladnim kamenim pločama - sve će to narušiti zdravlje njezine sestre Katarine.

"Ti češ oboljeti, prestani s tim postovima, molim te," govorila bi Tomčika.

"Pusti me u miru."

Tončika je bila ljuta. "Ako me ne poslušaš, sve ću ispričati ocu."

"Dobro, izvoli samo."

Tončika je smatrala potrebnim, da izda svoju sestru. Kad je oca našla samoga, požurila je objavljivanjem velike tajne.

"Znaš li, tata, Katarina će se uništiti. Zamisli, jedno vrijeme već posti dva puta tjedno, petkom i subotom. Ona je umorna od rada, neće izdržati. Na kraju krajeva ona je premlada za post, zar ne?"

Otac je o tom razmislio. Onda je pozvao malu pokornicu i pitao je, da li je istina, da posti petkom i subotom.

"Da, istina je."

"Ja toga ne želim. Tko radi, mora i jesti. To su nastranosti. Zar možda ja postim? Pa ipak nisam slab kršćanin."

Katarina je stisnula usne i s poštovanjem slušala oca, dok završi. Onda je otišla na svoj posao. Otac joj zapravo nije zabranio, i ona je i dalje postila.

Post nije škodio Katarini. Tončika je nije više tužila, otac nije više na nju obraćao pažnju. U 16.godini tako se dobro osjećala unatoč postu, da je izjavila Tončiki: "Više nam nije potrebna služavka. Same ćemo stići na sve." Ipak bi još i dalje svako jutro išla na misu, a i popodne bi se svratila u crkvu, više puta zajedno s Tončikom, i dugo se zadržala u molitvi, u razgovoru s dragim Spasiteljem u Svetohraništu.

S Tončikom se je ponekad razgovarala o budućnosti. Tončika je znala nabrajati mladiće, koji su joj se svidjali.

"Ja se ne ću udati. Kad ti budeš dosta jaka, da vodiš kućanstvo, ja ću otići." - "A kuda?" Katarina je za odgovor samo slegnula ramenima.

Na selu se ljudi medjusobno točno poznaju. Naravno da i Katarina nije ostala neprimjećena.

Njezino ponašanje, njezina neobična vrijednost. Nekoje majke su je željele za svog sina. A i mladići su se jako interesirali za lijepu, razvijenu i ljubaznu djevojku, pa su smatrali, da će naročito sretan biti onaj mladić, koji je dobije za ženu.

U njezinoj 19.godini javili su se roditelji jednog mladića kod oca Petra. Imućni ljudi, ugledni. Otac Petar bio je zadovoljan, pa isprića Katarini. "Šta misliš? Dobra obitelj, mladić kako treba..." - "Ne mislim se udati."

Otac je i time bio zadovoljan. Šteta bi bila za kuću, da tako dobra kćerka ode. A Tončika joj ne da mira: "Pa kako to? Pa zašto?"

"Ja ti velim, sestrice, nikad se ne ću udati."

"Znači, nisi promijenila svoje mišljenje, koje si imala u 12.godini?"

"Nisam".

"Kad kaniš ići u časne sestre?"

"Kad ti budeš dosta jaka, da obavljaš sama kućne poslove."

2. Sv. Vinko zove

Jedne noći, u 2o.godini, imala je neobičan san.

Sanjala je, da je u crkvi. Jedan svećenik u odmaklim godinama stupio je pred oltar i počeo služiti sv.Misu. Kad god se okrenuo prema vjernicima, ona je vidjela njegovo lice sve prožeto dobrotom, a pogled njegov uperen na nju. Kad je misa završila, i svećenik se uputio prema sakristiji, dao je prstom znak Kata-

rini, da ide za njim. A Katarina se uplašila, premda je u snu bilo sve tako prijatno i lijepo, bježala je iz crkve i na svakom se koraku okretala. A svećenik je stajao na istom mjestu, nepomično i neprekidno je gledao.

Sanjala je dalje, kako iz crkve ide u posjet jednoj bolesnici, u bijednu kućicu. Onaj svećenik je došao za njom i stajao iza nje. I rekao joj: "Lijepo je to, njegovati bolesnike. Ti sada bježiš od mene, ali jednog dana ćeš doći k meni: Bog ima s tobom svoje planove. Nemoj zaboraviti na to."

Katarina se probudila i osjetila neiskazanu duhovnu sreću. Ali je odmah postala i zbunjena. "Tko je taj svećenik, kakvo značenje ima sve to? Šta je htio od nje? Kuda treba ići za tim dobrim svećenikom?"

A njezina je razboritost znala naći izlaz iz takve zbunjenosti.

"Pa to je samo san..."

Godine 1828. ulazila je u 22. godinu, Tončika u 2o., i pristala, da sama preuzme sve poslove. Poziv bio je sve preči, nije se smjelo više odugovlačiti. Odlučila je govoriti s ocem o tome.

"Oče, ako se nisam htjela udati, to je zbog toga, što imam namjeru ići u časne sestre."

"Šta? Ti me ostavljaš? Zar i ti da me ostaviš kao tvoja starija sestra? To je suviše. Dosta je, da sam izgubio jednu kćer. A dvije, ni u kom slučaju."

"Pa da se udam, bi li onda ostala kod tebe?"

"To se ne može usporediti s onim. Dečki,

koji su te tražili, iz našeg su sela. Kad bih ja samo želio, ti bi mi došla. A kao redovnica... Ne dozvoljavam."

"Tjeraš me u nesreću," rekla je Katarina sva očajna.

Život je postao tužan. Katarina sva satrvena. I Tončika je patila zbog nje. Petar Labouré držao se uvrijedjenim. On je mislio, kako da Katarini izbije iz glave svaku misao na samostan, pa da joj pobudi želju za zemaljskim stvarima, želju za životom. Odlučio je, da je odvede k svome sinu Karlu, koji je u Parizu imao gostionu za radnike. - Kako je odlučio, tako je i učinio. Još iste godine Katarina je bila već u Parizu u gostioni svog brata i posluživala gostima. Predano je slušala svog oca i ugodila njegovoj želji.

Ali to nije bio život za nju. Kad se navečer povukla u svoju sobicu, još su joj udarale na uši neukusne primjedbe, buka pijanih ljudi, svakojaka dobacivanja.

Jadna Katarina silno je patila. Svoj posao je doduše vrijedno i savjesno obavljala, bila je svome bratu dragocjena snaga, i on bi je rado zadržao, ali je primjetio, da je Katarini strašno teško.

Pošto je Katarina bila nepismena, poslao ju je brat ženi brata Huberta, gospodji Ivani, koja je vodila internat za odgoj djevojaka. I tu se Katarina nije snašla. Kako će seoska djevojka moći zajedno s gradskim, a osobito, kad je uz to još i nepismena?

Nedaleko odavde bio je zavod časnih sestara. Jednog dana se Katarina uputi tamo. Pozvala je nadstojnicu. Vratarica je odvede u govornicu. Kad se ogledala, primijetila je na

stijeni slikus stariji svećenik, potpuno isti, kakvog je tada vidjela u snu, da ju je zvao: "Danas bježiš od mene. Jednog dana ćeš doći k meni. Bog ima svoje planove s tobom. Nemoj to zaboraviti."

Katarina je sva zbunjena stajala pred slikom. Onda se otvore vrata. Nije ušla nadstojnica, nego jedna mlada sestra, s.Sejolles, koja ju je zamjenjivala. Poslije pozdrava Katarina se nije mogla uzdržati, a da ne upita: "Tko je ovaj svećenik, kojeg predstavlja ova slika?" - "To je naš otac sv.Vinko."

Kad je išla na ispovijed, ispričala je svećeniku, šta je sanjala i šta je vidjela.

"Ja mislim", odgovorio je svećenik, "stari svećenik, kojega ste u snu vidjeli, je sv. Vinko Paulski, i on vas zove u časne sestre."

Od sada je Katarina često zalazila u kuću časnih sestara. Pratila je s.Sejolles u posjetu bolesnicima, razgovarala s njom o svemu i svačemu.

Nekoliko tjedana kasnije je s.Sejolles kazala nadstojnici.

"Molim vas, primite Katarinu Labouré za kandidatkinju. Ja sam uvjerena, da ima ona baš takav poziv, kakvog želi sv.Vinko."

Katarina je zapravo već bila jednom nogom u samostanu. Kako dobiti dozvolu od oca? Ono, što Katarina nije mogla postići svojim plačem, jer je otac pod svaku cijenu htio zadržati svoju kćerku u svijetu, - to je postigla gospodja Ivana, nešto pismima, nešto vještim pregovaranjem, kad ga je jednom prigodom posjetila. Osim toga je Katarina bila već godinu dana izvan kuće, i otac se nekako naučio

na to, da je nema kod kuće. Tončika je divno obavljala svoju zadaću. Zato mu odlazak u samostan nije više izgledao tako okrutan, kao nekad.

"Neka radi, šta hoće, a ja joj ne dam ni pare."

"U redu," kaže gospodja Ivana, "ja ću se za sve pobrinuti."

22. siječnja 183o. godine otišla je Katarina u pratnji gospodje Ivane u kuću časnih sestara i tako se zauvijek oprostila od svijeta.

3. Katarina se odaziva pozivu

Kao kandidatkinja još nije nosila redovničko odijelo, nego je imala crnu haljinu. Inače je živjela kao časne sestre, prisustvovala svim njihovim molitvama i pobožnostima, pratila sestru Sejolles, kad je obilazila bolesnike ili je radila kod kuće s drugim kandidatkinjama ili časnim sestrama. Još nije položila nikakve zavjete, bila je slobodna, pa je mogla otići, kad je htjela, svojoj kući, ili ostati u samostanu.

S.Sejolles ju je učila čitati i pisati. Kroz tri mjeseca je naučila toliko, da je mogla čitati i donekle pisati. Upravo je čudnovato, da je u onako kratkom roku mogla naučiti toliko, da je uzorno vodila računsku knjigu kasnije kao časna sestra. Sa s.Sejolles vezalo ju je cijeli život sveto prijateljstvo.

Kad je završila kandidatski rok, Katarina je bila poslana u novicijat u centralnu kuću časnih. sestara u Parizu, Rue du Bac 14o.Ovamo je došla 21.travnja 183o. Ona sama je kasnije na zahtjev svog ispovjednika zapisala: "Bila

je srijeda prije prijenosa relikvija sv.Vinka. Bila sam sretna i zadovoljna, da sam došla na tako veliki blagdan. Činilo mi se, kao da nisam više na zemlji."

Novicijat je potpuno povlačenje od svijeta. Nikuda ne idu one, koje su u novicijatu, ni k bolesnicima. To je doba, kad treba, da se djevojka sasvim odijeli od svijeta, te nauči biti u društvu s Bogom u sabranosti i molitvi.

Katarina je ostala osam mjeseci u novicijatu. Za to vrijeme je najstrožom vjernošću vršila sve, što je bilo na dnevnom redu. Uostalom nije privukla nikakvu naročitu pažnju na sebe. Po prirodi bila je šutljiva. Smatrale su je vrlo priprostom djevojkom, koju se jedva može preporučiti, da bude časna sestra. Takva je bila u očima ljudi. A pred Bogom?

Kasnije je na zapovijed svoga ispovjednika pisala: "Bila mi je poklonjena i druga milost: da sam gledala našega Gospodina u presv. Sakramentu, i to kroz sve vrijeme novicijata, izuzev onih slučajeva, kad su me mučile sumnje o presvetom Otajstvu."

I dalje piše: "Na blagdan presv.Trojstva ukazao mi se naš Gospodin u sv.hostiji kao Kralj, s križem na grudima. To je bilo za vrijeme mise." Takve stvari je doživljavala ona, o kojoj su dali tako prosječnu ocjenu. Zaista sakriveni cvijetak, koji je cvao samo Bogu.

U samostan je stupila, kako sama kaže, u srijedu prije prijenosa relikvija sv.Vinka. Te relikvije su bile u velikoj opasnosti, naročito za vrijeme francuske revolucije. Krili su ih sad na ovom, sad na onom mjestu, da se ne obeščaste. Od god. 1815. nalazile su se u kući časnih sestara u Rue du Bac 14o. Godine 183o., lo.

travnja, metnuli su ih u vrlo dragocjen kovčeg i namjestili ga najprije u nadbiskupiji, onda u crkvi Notre Dame. Odatle su bile dne 25. travnja prenešene velikim svečanostima u crkvu misionara sv.Vinka u Rue du Sèvres 95.

Šta je doživjela za vrijeme ovih sjajnih svečanosti naša Katarina?

U crkvi misionara sv.Vinka se obavljala devetnica. Svakog dana bila je svečana misa i propovijed. Sestre iz novicijata su svakog dana prisustvovale pobožnostima i propovijedima. Zajedno s njima naravno i Katarina.

O tome je kasnije pisala:

"Molila sam sv.Vinka za sve milosti, koje su mi potrebne, molila sam za obje redovničke zajednice i za cijelu domovinu. Činilo mi se, da je to vrlo potrebno, i molila sam sv.Vinka, neka me pouči, šta treba naročito preporučiti Bogu sa živom vjerom. Svaki put, kad sam otišla kući, bilo mi je jako teško. Činilo mi se, da sam kod kuće našla sv.Vinka ili njegovo srce, koje mi se ukazalo svaki put, kad sam došla kući."

"Tri dana uzastopce vidjela sam njegovo srce, uvijek drukčije. Prvi put bijelo. Razumjela sam, da to znači mir, spokojstvo, nevinost, slogu. - Drugi put vatreno crveni, kao znak želje, da u srcima vlada ljubav. Osjetila sam, da se družba časnih sestara ima obnoviti i proširiti do krajnjih granica svijeta. Treći put vidjela sam njegovo srce u tamno crvenoj boji, a to me je toliko ražalostilo, da je bilo gotovo nepodnošljivo. Razlog moje žalosti - tako mi se činilo - bila je neka promjena vladavine. Neki nutarnji glas mi je govorio: "Srce sv.Vinka žalosti se zbog nesreća, što će zade-

siti našu domovinu."

"Na zadnji dan devetnice vidjeh srce sv. Vinka crveno poput jagode. Nutarnji glas je govorio: "Srce sv.Vinka malo se smirilo, jer je ishodilo kod Boga, da posredovanjem Djevice Marije, njegova dvostruka duhovna obitelj ne će biti uništena u nesrećama, već će naprotiv Bog upravo njih upotrebiti za obnovu vjere."

"Nisam mogla učiniti drugo, nego vjerno ispričati svoja vidjenja svom ispovjedniku, koji me je donekle smirio, te je nastojao dati mojim mislima, drugi smjer."

Njezin ispovjednik vlč. g. Aladel imao je oko 30 godina, kad mu je s.Katarina prvi put u ispovijedaonici pričala svoja vidjenja. Bio je dosta strog u tom pogledu: "Sestro, molim vas, ostavite na stranu sve takve predodžbe. To je napast za oholost. Vršite vjerno dužnosti novicijata."

U zemlji je tada vladao mir i blagostanje. Po nesigurnim riječima sirote novakinje nitko ne bi mogao ni naslutiti žalosnu budućnost. A ta je ipak nezadrživo došla. Već nekoliko dana kasnije su došli teški dogadjaji: Propast monarhije, svegnuće s prijestolja Karla X. i krvavi nemiri tom prigodom, sve je to jasno dokazivalo, da je s.Katarina predvidjela budućnost. Ako k tome dodamo, da ona o politici nije uopće imala ni pojma, onda moramo uvidjeti, da je tu nastupila vanredna Božja snaga.

Vlč. g. Aladel ipak postupa s najvećom opreznošću. Pred Katarinom nije se ni najmanje odao, da ovim vidjenjima pridaje nekakvo naročito značenje.

A taj njegov postupak nimalo ne vrijedja

poniznu s.Katarinu. Vidjenja ima gotovo neprekidno u onim mjesecima, što ih provodi u novicijatu. Kroz ovo dugo vrijeme nitko ne može primijetiti na njoj nikakvu promjenu, čak ni njezini predpostavljeni. Ni u čemu se ne razlikuje od ostalih. Sretna je, ako je ne primjećuju. Nepristupačna je. Vjerno čuva svoju tajnu za sebe, a otkriva je jedino svome ispovjedniku vlč. g. Aladelu.

4. Prvi susret sa Bezgrešnom Djevicom

Približavao se 19.srpanj, svetkovina sv. Vinka, najveći blagdan za časne sestre. Uveče uoči tog dana je ravnateljica s.Marta održala novakinjama posebnu pouku o štovanju svetaca, osobito Prebl.Djevice. Podijelila je komadiće rokete, koju je nosio sv.Vinko.

S.Katarina je u vidjenjima ponovno gledala Isusa Krista, a Majke Njegove još nikad. Ona je ipak toliko voli. Koliko krunica je izmolila, dok je bila kod kuće, sama, pa i sa svojom sestrom Tončikom. Toliko je željela da vidi Kraljicu andjela. Ove večeri je ta želja bila još jača. Neka sama priča o tome:

"Legla sam u krevet u mislima, da ću ove noći vidjeti presv.Djevicu. Tako je dugo već tome otkad sam je željela vidjeti. Otkinula sam polovicu od onog komadića rokete sv.Vinka, što nam je s.ravnateljica razdijelila, progutala ga i zaspala u mislima, da će mi sv.Vinko iskazati milost, da vidim presv.Djevicu."

"U pola dvanaest začula sam, kako me netko zove: Sestra Labouré, sestra Labouré. Glas je dolazio sasvim iz bliza. Malo sam maknula zavjesu od kreveta i tu vidim kako stoji dje-

čačić. Moglo mu je biti četiri ili pet godina. Obučen sav u bijelo. I on me zove: - Dodji u kapelu, presveta Djevica te čeka.-"

Katarina pomisli: ne mogu ustati, a da me ne čuju druge novakinje, koje spavaju na susjednim krevetima u istoj spavaonici. Šta će one kazati? Smijem li otići usred noći u kapelu?

Samo je mislila tako, a prije, dok je mogla to i izgovoriti, već joj dječačić odgovara: Budi mirna, pola 12 je sada, sve tvrdo spava. Obuci se pa idi, ja te čekam.

"Požurila sam se obući i okrenula se prema dječaku, koji je još uvijek stajao blizu mog kreveta.

I pošli smo. Dijete je išlo s moje lijeve strane. Svuda, gdje smo prolazili, sjala su svijetla. Tome sam se jako čudila. Još više me je iznenadilo, kad smo stigli do kapelice, da su se vrata sam otvorila, čim ih je dijete dotaklo rukom. Kad smo ulazili u kapelicu, moje je čudjenje bilo još veće. Sve svijeće i svijetiljke su gorjele, kao da se sprema ponoćka.

Djevicu Mariju nisam nigdje vidjela.

Dijete me je pratilo do svetišta, sasvim do pričesne klupe. Ja sam klekla, a dijete je stajalo pokraj mene. Čekanje mi se činilo veoma dugo. Bila sam razočarana, jer nigdje nisam vidjela presvetu Djevicu, Malo sam se obazirala, ne će li me opaziti sestre čuvarice.Ne će li upravo sad prijeći preko kora. Sve je tiho, potpuna noćna tišina i mir.

Konačno je došlo vrijeme. Dijete najednom progovori: "Evo blažene Djevice". Srce mi se steglo od radosti. Iza oltara čujem kao šušta-

nje svilenog odijela. Opazim uzvišenu lijepu pojavu, koja prolazi pokraj mene, klekne pred svetohraništem i sjedne u naslonjač, koji je stajao s lijeve strane; u njemu sjedi obično vlč. ravnatelj novakinja, da im odatle drži pouke.

Posumnjala sam. Ovo da je presveta Djevica? Zamišljala sam je drukčijom. Dijete zna za moju sumnju, pa kaže: "Evo blažene Djevice."

Još sam uvijek mislila, da to nije Djevica Marija, koju vidim. No, glas djeteta pretvorio se u odlučan muški glas. Razumjela sam,da treba ostaviti sumnju. Jer ono što gledam,prava je stvarnost.

Sad me je obuzela neizmjerna radost.Jednim skokom kleknula sam pred svoju nebesku Majku, stavila sklopljene ruke u Njezino krilo i tu proživjela najsretnije trenutke svog života.

Uslijedio je razgovor izmedju Božje Majke i Katarine:

"Dijete moje, Bog ti povjerava veliku zadaću. Čekaju te mnoge patnje, ali sve ćeš podnijeti, kad pomisliš, da sve činiš na veću slavu Božju. Upoznat ćeš Božje nakane. Mnogo ćeš se boriti, dok iskreno ne otkriješ svome ispovjedniku sve ove milosti, koje si primila. On će se protiviti, ali se ne boj, dobit ćeš dosta milosti. Uzdaj se i ne boj se ništa. Imat ćeš ukazanja i u svojim ćeš molitvama primiti nutarnja nadahnuća. O svemu pričaj svome ispovjedniku."

Nisam mogla ni riječi progovoriti. Ni svoj pogled nisam mogla svrnuti s prekrasnog lica Nebeske Majke. No, ona je razumjela moj nijemi govor.

"Vremena su vrlo zla, dijete moje. Zemlju će stići mnoge nesreće. Prijestolja će se rušiti. Sav red u svijetu rušit će se... Sve vrste zla će se na nj sasuti."

Tada pokaže lijevom rukom na oltar te nastavi:

"Ali dodji ovom oltaru. Ovdje će se uslišati svaka molba. Odavde će se sipati mnogo milosti na velike i male, ako ih traže revno i s pouzdanjem. Dijete moje, ja ću dijeliti svoje milosti na obadvije obitelji sv.Vinka, jer ih volim. No, boli me, što su se uvukle neke pogreške. Ne pridržavaju se pravila. Mnogo toga još manjka u pogledu držanja svetih pravila u jednoj i drugoj družbi.

Reci sve to svome ispovjedniku. On još nije poglavar, ali će to uskoro postati. Njegova će biti zadaća, da u cijelosti uspostavi pridržavanje pravila. Reci mu u moje ime, da najveću pažnju obrati štetnom štivu, knjigama, što ne spadaju u redovničku zajednicu, dangubi i nepotrebnim posjetima."

(Lice presvete Djevice se malo razvedri).

"Kad već on bude uspostavio red, jedna će družba htjeti da se s vama sjedini. Istina, to je nešto neobično, ali ja volim i nju. Reci, neka ih prime, jer će blagoslov Božji biti s njima, te će uživati veliki mir. Družba će postati velika.

No, dogodit će se i mnogo zla. Opasnosti će biti velike, ali se ne bojte. Dragi Bog će po zagovoru sv.Vinka čuvati Družbu. I ja ću biti s vama. U prošlosti sam takodjer uvijek pazila na vas. Pa ću vam i u buduće davati mnogo milosti. Doći će čas, kad ćete misliti, da

je sve izgubljeno, ali ja ću biti s vama, uzdajte se u mene. U obim družbama osjetit ćete moju zaštitu, pomoć Božju i pomoć sv.Vinka."

(Nebeska Majka počne roniti suze i govoriti dalje gotovo plačući:)

"Ne će biti tako s drugim družbama. Bit će dosta žrtava i medju svećenstvom Pariza. Ubit će i samog nadbiskupa. - Dijete moje, križ će se gaziti nogama. Ulicama će teći krv."

Glas moje nebeske Majke gotovo se gušio od žalosti. Na njezinom licu odražavala se neizmjerna bol.

"Dijete moje, na cio svijet će se spustiti velika žalost." - Pomislila sam: Kad će to sve biti? I razumjela sam: četrdeset godina, pa opet deset i onda mir.

Upitah još Majku Božju, što znači sve to, što sam vidjela; ona mi sve protumači. Još dugo sam ostala tamo. Odjednom nastane pred mojim očima promjena, kao da se ugasilo svijetlo. Majka Božja nestade kao sjenka.

Dignuvši se sa stepenice oltara, odmah opazih snijежno bijelog dječaka na mjestu, gdje sam ga ostavila. "Otišla je," reče mi i dade mi znak, da ga slijedim. Krenuli smo natrag, dijete uz mene, opet s lijeve. Sve je opet bilo rasvijetljeno. Sat je upravo kucnuo dva, kada sam se vratila do svog kreveta. Nisam mogla više zaspati."

S.Katarinu je čekao težak zadatak: Sve što je doživjela, ispričati ispovjedniku g. Aladelu. Teško je to učiniti, kad ju je vlč. gospodin već prije, prigodom ukazanja srca sv.Vinka, oštro ukorio. "Rekao sam vam: "Ne valja obraćati pažnju na takve pojave, koje

se stvaraju u vašoj glavi."

"Gospodine, to nisu nikakve takve pojave, jer ja sam zaista vidjela presvetu Djevicu." Onda mu je sve ispričala, kako je bilo. A gospodin Aladel nije obratio na sve to neku naročitu pažnju. Jadnoj Katarini, koja nije našla razumijevanja, preostala je samo još jedna utjeha: svetohranište. Presveta Djevica joj je naime lijevom rukom pokazala na oltar i rekla: "Ovdje ćeš naći utjehu, koliko trebaš."

Šta je mislio g.Aladel, kad su se već osam dana iza toga neka proročanstva obistinila? "Prijestolje će se srušiti." Tako je kazala Djevica Marija. To se je dogodilo 25. srpnja 183o. Nastala je pobuna. Bijes naroda okrenuo se na samostane i na crkve. Gdjegod su našli križ, srušili su ga. Pariški nadbiskup De Quelen morao se sakriti.

Za to vrijeme nikakvih poteškoća u kući časnih sestara, pa ni u kući misionara lazarista. Provalili su doduše u kuću misionara, ali sve je prošlo mirno, bez nasilja i pljačke. Slijedećeg dana ponovna navala. Htjeli su srušiti križ nad ulazom u kuću. Ali vrhovni predstojnik g. Etienne primio ih je tako dostojanstveno, da su se povukli.

Šta je mislio g.Aladel, kad je postao direktorom družbe časnih sestara i prvi savjetnik družbe misionara? Prebl.Djevica je u onom divnom razgovoru kazala s.Labouré: "On još nije poglavar, ali će uskoro postati. Njegova će zadaća biti, da u cijelosti uspostavi pridržavanje pravila..."

Još je s.Katarina obavijestila g.Aladela, da će jedan progonjeni biskup doći u kuću misionara i tražiti sklonište. A ona traži u ime blažene Djevice, da ga ne odbiju, neka ga uzmu u zaštitu. Ne će im se zbog toga ništa dogoditi.

Dobri gospodin odlazi iz kuće časnih sestara i uputi se u svoj samostan, jako zabrinut. Usred revolucije da primaju progonjenog biskupa? Da izlažu i njega i sebe životnoj opasnosti? - Kad je stigao u samostan, već ga je čekao na vratima poglavar. "Biskup Frayssinous traži utočište kod nas. Recite, šta da radimo? Odbiti ga-bilo bi nečovječno. Primiti ga - prevelika smjelost i opasnost."

Odlučili su, da biskupa primo. Pod zaštitom Djevice Marije mogao je tamo živjeti u miru.

5. Drugi susret: Medaljica

Poslije ukazanja u onoj divnoj noći izmedju 18. i 19. srpnja prolazili su ljetni mjeseci, došla je jesen sa svojim čarima. Katarina Labouré krasno napreduje u savršenosti. Ukazanja Majke Božje, njezina rajska ljepota i milina, pa i sve ovo, što joj je povjerila, dalo je Katarini novog poleta u nastojanju, da svoj život što bolje uskladi s primjerom preblažene Djevice.

Sasvim naravno, da Katarina onih lijepih momenata nije mogla zaboraviti. Nije zaboravila ni riječi presv.Djevice: "Bog ti povjerava veliku zadaću." Katarina još ne zna za tu zadaću. Kad li će je saznati?

Prolazili su i jesenji dani i polagano su prelazili u zimu. Približio se advenat - došašće, vrijeme pripremanja za sveti Božić.

Kako svakog dana poslije podne od pola šest pa do šest, tako je i 27.studenog 183o. s. Katarina klečala zajedno sa svim novakinjama u onoj istoj kapeli. To je bila subota uoči prve nedjelje došašća. Časna sestra Marta,njihova ravnateljica, pročitala im je kratak odlomak, onda je zavladala duboka tišina. Svaka novakinja je razmišljala o onom, što je časna sestra ravnateljica pročitala.

U toj tišini sestra Katarina opet začuje šuštanje svilene haljine. Pogleda gore. Ugleda pred sobom blaženu Djevicu. Za jedan čas zastane joj dah. Ona, koju ovdje vidi svojim tjelesnim očima, u čistoj bjelini, nije nitko drugi, nego Ruža otajstvena, rascvala u neoskvrnjenoj nevinosti, prečisti Ljiljan svih djevica.

Ovog puta se prebl.Djevica nije spustila do Katarine, nego je njezina pojava lebdjela u izvjesnoj visini s desne strane oltara.

"Podigoh oči i vidjeh pred sobom blaženu Djevicu. Stajala je na polukugli - ja sam barem vidjela samo polovicu. Snježno bijela njezina haljina prelijevala se u ružičastom sjaju zore. Na glavi je imala rubac od čipaka, a preko ovih se prostirala bijela koprena sve do zemlje, a da joj nije prekrivala lice.

Na grudima je držala jednu manju kuglu, obim rukama. Pogled joj je bio upravljen prema nebu, a dok je kuglu prikazivala Bogu,njezino je lice postajalo sve sjajnije. Nemoguće je opisati, kako je bila rajski lijepa.

Odjednom primjetih na njezinim prstima prstene, ukrašene sjajnim draguljima. Ovi su se dragulji sjali takvim blistavim sjajem, da je čitav lik blažene Djevice plivao u moru svi-

jetla. - Dragulji nisu bili jednaki. Bilo ih je manjih i većih. Što su bili veći, to su bili sjajniji. Dok sam bila sva utonula u promatranje, prečista Djevica upravi pogled u mene i reče:

- Ova kugla znači svijet, i posebno svakog čovjeka.-

Ne mogu izraziti, šta sam osjećala, gledajući ove divne zrake.

- Zrake svijetla znače milosti, koje sipam na one, koji ih mole.-

Razumjela sam, da se Srce blažene Djevice raduje, ako nam može pomoći. Ona rado dijeli svoje milosti, ako ih mi tražimo od nje.

U onom času kao da sam se sva ukočila od radosti. Kao da to nisam bila ja, koja sve to gleda i čuje.

Tada primjetih promjenu na ukazanju. Oko lika blažene Djevice stvorio se ovalni okvir, na kojem je stajao natpis, ispisan zlatnim slovima:

"O Marijo, bez grijeha začeta,moli za nas, koji se tebi utječemo."

Zatim se ukazanje opet promijenilo. Iz ruku blažene Djevice nestade mala kugla, a bl. Djevica lagano raširi i pusti svoje ruke. Draguljima obloženo prstenje obasjalo je tada i podnožje njezinih nogu, to jest zemlju.

Sada mi se još nametnulo pitanje, zašto se ne sjaji svaki dragulj na rukama blažene Djevice? Odakle to, i što znači, da pojedini dragulji ostaju tamni?

Jedan glas protumačio je i to: "Tamni dra-

gulji znače milosti, koje ljudi ne prose."·

Slika se zatim okrene. U sredini veliko slovo M. U slovo M je usadjen križ. Ispod slova dva srca: jedno ovijeno trnovim vijencem, drugo probodeno mačem. Razumjela sam, da to ima biti druga strana medaljice. Razmišljala sam, da nije možda i tu potreban neki natpis. Na to osjetim odgovor: "Slovo M i dva srca govore dovoljno."

Začula sam glas: "Daj napraviti medaljicu po ovom uzoru. Svi, koji je budu nosili o vratu blagoslovljenu, primit će mnoge i velike milosti. Neizmjerne milosti primit će oni, koji budu medaljicu s pouzdanjem nosili."

To je, eto, zadaća, koju mora Katarina preuzeti na sebe. To je ono, što joj je prebl. Djevica kazala: "Bog ti povjerava veliku zadaću."

"Onda," kako piše s.Katarina, "onda je svega nestalo, kao nešto što se ugasi, a ja sam ostala sva radosna i spokojna."

Prema izjavama g.Aladela ukazanja su se ponavljala sve do kraja godine 183o., pa i u početku god.1831. U izvještajima, koje je morala napisati s.Katarina, nalaze se još zanimljive pojedinosti: "Djevica je bila srednjeg stasa. Lice joj rajske ljepote. Oči je upravljala čas prema nebu, čas na podnožje svojih nogu, te na kuglu zemaljsku. Polukugla predstavlja zemlju. Na njoj se svija žuto-zelena zmija. Prazmija grči se pod nogama moguće Djevice. Djevica joj gazi glavu."

Sutradan je već Katarina imala mogućnost, da sve, što joj se desilo, povjeri g.Aladelu, a osobito ono: "Daj napraviti medaljicu po ovom uzoru."

G.Aladel je izjavio: "Priznajem, da sam sve to držao golom prijevarom njezine pobožne mašte. Progovorio sam joj nekoliko riječi o pravoj pobožnosti prema prebl.Djevici, te ju poučio, da Je najljepše štujemo i najsigurnije postignemo njezinu zaštitu time, da nasljedujemo njezine kreposti."

U zadnjim mjesecima svog novicijata i dalje je točno vršila sva pravila, a da nije privlačila nikakvu pažnju na sebe.

Treći put je gledala prebl.Djevicu u prosincu, takodjer uveče izmedju pola šest i šest.

"Bila je tako lijepa, da mi je nemoguće opisati tu čarobnu krasotu."

U jednom ukazanju kaže s.Katarina blaženoj Djevici:

"Vidiš, moja dobra Majko, velečasni mi ne vjeruje."

"Bud mirna", odgovori Ona, "doći će dan, kad će on učiniti, što ja želim. On je moj sluga; strah ga je, da ja nisam s njim zadovoljna."

Opet se obrati na svog ispovjednika, da ga izvijesti o ukazanjima. G.Aladel je primi isto tako kao i prije, možda s još većim podsmijehom. Prilično ju je ponizio i rekao joj, da nije poslušna duhovnom vodji. Čak joj je predbacio, da je glupa.

Sam za sebe je ipak razmišljao o stvari. Je li moguće, da jedna seoska djevojka izmisli takvu molitvu, koju je gledala zlatnim slovima napisanu oko prebl.Djevice? Primijetio je i to, da u kući časnih sestara nitko ništa ne zna, ni pojma nema o nekim ukazanjima. Mislio je, da će sestre iz novicijata šaptati medju

sobom o tome. Ali ništa od toga. Nijedno slovo o tome nije izašlo iz zapečaćenih ustiju s. Katarine. I u ispovijedaonici nije bilo više govora o ukazanjima. Gospodin Aladel je očekivao, da će prigodom svršetka novicijata, kad bude primila odijelo časnih sestara, nešto o tome spomenuti. Ali ništa ni tada.

6. Katarina postaje časna sestra

Na kraju novicijata dobila je svjedodžbu: "Katarina Labouré. Jaka, srednjeg stasa. Zna donekle čitati i pisati. Dobrog karaktera. Ne mnogo bistra i razborita. Pobožna. Nastoji biti kreposna."

Njezini predpostavljeni odredili su, da ide u starački dom u Enghien, nedaleko od centralne kuće časnih sestara, te da se zaposli u kuhinji.

U ovoj kući će ostati do kraja svog života, 46 godina. U toj kući bilo je sedam sestara i oko 50 staraca. Katarina je došla ovamo dne 5.veljače, god.1831.

Budući da nije bila jako daleko od centralne kuće, mogla je povremeno otići i ispovjediti se kod g.Aladela. Ipak je ostavila centralnu kuću s bolom u duši, zato što još nije udovoljila želji presvete Djevice. Medaljica se još nije dala izraditi, a g.Aladel je uporno smatrao sve njezine izjave glupima. Tako joj se barem činilo.

Kad je Katarina otišla na novo mjesto, g. Aladel je odmah pričao, da je jedna sestra iz novicijata navodno vidjela presvetu Djevicu. S.ravnateljica je izjavila, da nijedna sestra nije to njoj povjerila. G.Aladel je polako i-

pak počeo o s.Katarini drukčije misliti. Ali toga nije pokazao, nego je još strože postupao s njom, kad bi došla na ispovijed.

Sve časne sestre su se rado vraćale u centralnu kuću, u lijepu kapelu, gdje je cvalo i zorilo njihovo zvanje. Kako je ta kapela bila privlačiva tek za s.Katarinu. Sigurno nije propustila nijednu mogućnost, a da se ne svrati tamo, možda čak i u mislima, da će opet vidjeti presvetu Djevicu.

Ponovno je vidjela presvetu Djevicu vjerojatno u ožujku 1831. Djevica joj se ukazala na isti način, kao 27.studena. Govorila je Katarini:

"Dijete moje, odsad me više ne ćeš vidjeti, ali čut ćeš moj glas za vrijeme molitve." Opet se žalila, da još uvijek nisu dali napraviti medaljicu.

Opet ode s.Katarina k svome ispovjedniku te mu kaže, kako se presveta Djevica žalila. - Ovog puta obuzelo je g.Aladela duboko ganuće. Toliko dokaza o svojoj iskrenosti je do sada dala s.Katarina, da se bojao usprotiviti, u strahu da se time ne protivi samoj Božjoj Majci.

Slučaj je nanio, da je imao posla kod pariškog nadbiskupa i njemu je tom prigodom sve objasnio. Nadbiskup mu je rekao, da samo po sebi u tome nije ništa protiv vjere, te da je u suglasnosti Crkve i vjernika, ako dade napraviti medaljicu. On vidi u tome samo sredstvo za štovanje Majke Božje. Neka samo dadne napraviti medaljicu, a prvu da želi imati baš on sam.

Nadbiskup je dakle odobrio izradu medaljice, bez obzira, da li su ukazanja istinita

ili ne. Odsad je g.Aladel imao više povjere-
nja. Nije se više ustručavao, da govori o uka-
zanjima. Govorio je časnim sestrama u central-
noj kući, govor se je munjevitom brzinom pro-
širio na ostale samostane. Kad je g.Aladel
jednom prigodom došao u Enghien u dom stara-
ca, časne su sestre sa svih strana navaljiva-
le na njega s radoznalim pitanjima: "Veleča-
sni, pričajte nam, šta se to dogadjalo u Rue
du Bac." G.Aladel bio je nemalo zbunjen, kad
je medju časnim sestrama ugledao i s.Katarinu.
Da priča i pred njom? Šta da uradi? U toj zbu-
njenosti pozvao je u pomoć presv.Djevicu, i
onda je pričao o svemu, što se dogodilo. Onda
je doživio - kako sam priča; drugo čudo: Juna-
kinja ukazanja, mlada sestrica nalazila se u
velikoj sobi skupa s drugim, mnogo manje zbu-
njena nego on sam, uplela se u razgovor, pri-
čala, šta misli o milostima presvete Djevice -
kao da joj je sve to sasvim novo.

G.Aladel bio je zadivljen nad takvom jed-
nostavnošću, poniznošću i duhovnom veličinom.
"Tada mi se činilo, da je Gospodinu ugodno,
što smo nas dvoje čuvali tajnu, te da je bla-
gosiljao nju, koja se tako poniznom šutnjom
sklonila i krila od ostalih."

Nije mogao, a da ne priča o tome svome
prijatelju g.Etiennu, koji će naskoro postati
vrhovni predstojnik misionara lazarista i ča-
snih sestara. G.Etienne je izjavio: "G.Aladel
je označio s.Katarinu kao vrlo pobožnu djevoj-
ku, jednostavnu u svemu svome ponašanju,osobi-
to u svojim pobožnostima; djevojka, čiji je
život bio uvijek čist,prožet osobitom pobož-
nošću prema prebl.Djevici,a njezina mašta vr-
lo staložena, nepristupačna za bilo kakvu za-
nešenost."

7. Prve medaljice i prve milosti

Tek godine 1832. je s.Katarina doživjela
radost, da je bilo udovoljeno želji presvete
Djevice. Na kraju svibnja one godine je g.Ala-
del naručio kod industrijalca Vachette 20.000
komada medaljica. Pojedinosti o obliku meda-
ljice je g.Aladel neprestano tražio od s.Kata-
rine, koja se nije nimalo zamarala time, što
je te pojedinosti ponavljala.

Vachette je prve medaljice izručio g.Ala-
delu krajem lipnja 1832. On je brzo odnio pr-
vu s. Katarini. Ona je tada kazala, da će je
nositi s dubokim poštovanjem, i da sada treba
raditi na tome, da se raširi i promiče.

Možemo si zamisliti, kolikom je radošću
one večeri u kapelici o tome obavijestila Maj-
ku Božju.

Tada su se počela dogadjati čudesa posred-
stvom nove medaljice. Prvi širitelj medaljice
postao je sam nadbiskup.

Bivši njegov prijatelj biskup De Pradt
ležao je teško bolestan. I duša mu je bila na
smrt bolesna. Otpao je od Crkve. Smrt je već
zamahnula kosom. Velika sreća, što još nije
udarila. Neobična milost Božja mu posla nadbi-
skupa s medaljicom.

"Dragi prijatelju, šta će biti od Vas, ako
budete naskoro morali stupiti pred sud Božji?"

"Javno mijenje smatra, da sam ja neprija-
telj Crkve, da su moji nazori pogrešni. Možda
imaju pravo oni, koji tako misle. Ali gospo-
dine, sve su vaše riječi uzaludne. Ne trpim
nikakvo miješanje u svoje stvari. Ako se moje
stanovište ne dopada Crkvi, neka me izopće."

Nadbiskup je već prije mnogo nastojao oko toga, da ga pomiri s Crkvom i Bogom, osobito zbog toga, što bi njegova tvrdokornost bila na veliku sablazan vjernicima i jako oružje neprijateljima sv. Crkve.

Sa zaprepaštenjem vidje nadbiskup, da je njegov bivši prijatelj već tako duboko pao, da nema ljudske sile, koja bi ga mogla zadržati ili vratiti na pravi put. Nadbiskup je htio još govoriti, kako bi ga u zadnji čas spasio od vječne propasti, ali bolesniku je bilo dosta; jednostavno je pokazao vrata visokom posjetiocu.

Nadbiskup se udaljio sav utučen. No, ipak nije izgubio nadu. On pritisne medaljicu, koju je nosio sa sobom, na svoje srce, opetujući uzdah: "O Marijo, bez grijeha začeta..." Jedva je napustio kuću bolesnika, kad je taj postao napadno uzrujan. "Pozovite natrag nadbiskupa, zaklinjem vas, pozovite ga natrag, ali odmah." Bolesnikov sluga dostigne nadbiskupa, i u ime svoga gospodara moli ga ponizno za oproštenje i da se vrati natrag. Jadni, buntovni sin sv. Crkve bio je svladan božjom milošću, pokajao se za svoj grijeh, pomirio se s Bogom i Crkvom i nedugo zatim umro s znacima iskrenog pokajanja.

Ovo obraćenje dalo je povoda premnogim pitanjima, koja su dolazila odasvud: Šta je s novom medaljicom, kako je postala i t.d. Kako bi ugodio tim željama i pitanjima, g. Aladel je izdao malu knjižicu pod naslovom: "Povijesne bilješke" i u njoj objasnio novu medaljicu. U toj knjižici sabrao je izvještaje o vanrednim milostima, koje su ljudi primali po medaljici. Knjižica se širila takvom brzinom, da su i tu činjenicu smatrali čudesnom potvrdom

o nebeskom porijeklu medaljice, odnosno ukazanja. U godinama 1834. i 1835. knjižica je izašla u pet izdanja u nakladi od 110.000 primjeraka. Svako izdanje navodi veći broj milosti. Prvo 80, drugo 130, peto 150, sedmo 230. Brojke rastu svakom godinom.

Dogodila su se brojna čudesna tjelesna ozdravljenja. Još više vanrednih, čudesnih obraćenja, koja se pripisuju novoj medaljici. Po ovoj medaljici su se obraćali tvrdokorni grešnici, protestanti, Židovi, odmetnici, bezvjerci, framasoni, zločinci. Milosti, koje je prebl. Djevica dijelila na duhovnom području onima, koji su znajući ili neznajući nosili medaljicu, neprocjenjive su i obilježavaju naročitim sjajem Nju, koja je utočište grešnika.

Ima mnogo milosti i treće vrste, naime divna Božja zaštita nad onima, koji su je nosili. Mogli bismo navesti upravo zapanjujuće izvještaje s ratnih polja ili drugih opasnih okolnosti.

8. Crkvena istraga

Šta će Crkva kazati na sva ta zbivanja oko ukazanja Majke Božje i oko nove medaljice?

Kako već znamo, pariški je nadbiskup odobrio izradu medaljice bez obzira na to, da li su ukazanja istinita ili ne. Ali pošto je stvar zauzimala sve veće interesiranje javnosti, trebalo je reći odlučujuću riječ i s crkvene strane.

Trebalo je povesti crkvenu istragu. U tu svrhu su otišli gg. Aladel i Etienne, koji je kasnije bio generalni predstojnik družbe mi-

sionara i časnih sestara, do pariškog nadbiskupa s molbom da sastavi crkvenu komisiju. Trebalo bi naravno saslušati i Katarinu. Ali Katarina nije htjela stupati u javnost, zato ju je pred komisijom zastupao g.Aladel. Na komisiji se nije spomenulo ni njezino ime. Šta je utvrdila crkvena komisija?

Postavili su dva pitanja: 1.Da li je s. Katarina htjela kazati istinu; 2.Da li je s. Katarina bila sposobna kazati istinu.

S nijedne strane nisu poricali sestri Katarini njezinu iskrenost. Nemoguće je zamisliti, da mlada djevojka, koja je tek došla iz seljačke kuće, s vrlo ograničenom naobrazbom, može izmisliti takva ukazanja, o kakvima je pričala svome ispovjedniku. Nemoguće je, da bi ona sastavila takvu molitvu: "O Marijo, bez grijeha začeta..." Ne može joj se pripisivati tolika drskost, da na svoju ruku obećaje naročitu Marijinu zaštitu svima onima, koji budu nosili medaljicu i obavljali molitvu, koja je na njoj napisana. Kako bi se usudila mlada novakinja tako hladnokrvno pričati svome ispovjedniku tolike laži? Takvog licemjerja, pokvarenosti ne možemo zamisliti na djevojci, koja je, prema izjavama predpostavljenih, jednostavna, iskrena i nevina.

Kakve bi namjere mogla imati s.Katarina, da bi tako nisko varala ispovjednika, kome je povjerila svu svoju dušu? Možda samoljublje, taština, častohleplje, želja da joj se svi dive, o njoj pričaju ili da zauzme važnije mjesto? Sve okolnosti svjedoče o tome, da takve misli i želje nisu nikad okaljale njezino srce. Istraga je utvrdila, da je s.Katarina odmah prigodom prvog razgovora, koji je imala o ukazanjima, tražila od ispovjednika svečano

obećanje, da nigdje ne spomene njezino ime i da je nigdje ne izda. I sama je strogo čuvala tajnu. Živjela je u samostanu zajedno s 5o drugih časnih sestara, a nijednoj nije povjerila, šta se dogodilo. Plašila se je od toga, da je ne prepoznaju. Jedina njezina želja u tom pogledu bila je, da ostane njezino ime sakriveno pred svijetom. Ta odlučna volja, da ostane nepoznata, jasnije dokazuje istinoljubivost s.Katarine, nego sve mjere, koje je u svrhu sigurnosti mogla poduzeti komisija.

Odgovor na prvo pitanje dakle nije težak. Stroga šutnja s.Katarine najljepši je dokaz njezine poniznosti i iskrenosti.

Da nije s.Katarina možda samo žrtva samoprijevare, mašte, da joj se nije samo učinilo, da nešto vidi, a u stvari da nije vidjela ništa? To je drugo pitanje, na koje je komisija morala dati odgovor.

Tako su nekad prevarene bolešljive, nervozne osobe. Kad si utvaraju, da su jako svete i savršene, prvo žele vidjeti ukazanja, a konačno im se čini, da ih zaista vide. Takva ukazanja su obično nesigurna, mutna, Ako one osobe pitate: da li je bilo ovako? one će odgovoriti: da. Poslije ih pitate: da nije možda bilo drukčije? odgovaraju neodredjeno, nesigurno: Moglo bi biti.

A s.Katarina odgovara uvijek jednako. Svaki detalj, svaka sitnica stoji joj jasno pred očima, pa na ponavna pitanja uvijek jednako odgovara i to s potpunom sigurnošću.

Iz mladosti s.Katarine nije poznato, da bi katkada bila žrtva maštanja ili samoprijevare. Istina, bila je pobožna, jako pobožna,

ali bez pretjerivanja, sve u pravim mjerama. Isto tako izjavljuju o njoj njezini predstojnici: Jednostavna, radina novakinja, koja ozbiljno radi na usavršavanju duhovnog života. S velikim pouzdanjem štuje Majku Božju, ali je ta pobožnost bez nekih nastranosti.

Najljepši dokaz za istinitost ukazanja su sama, to jest, način i okolnosti, koje su ih pratile. Izvještaji s.Katarine tako su živi i svježi, kao da stoji Bezgrešna pred nama u svoj nebeskoj ljepoti. Sitnice, malenkosti, koje opisuje, neoborivo dokazuju, da je Katarina gledala Mariju pri punoj svijesti, oštrim, gotovo kritičnim okom.

Od početka sama sebi nije vjerovala. Bojala se, da ta prevelika sreća nije samo prijevara. Posumnjala je u prvo ukazanje. Sama priča: "Posumnjala sam... Ovo da je presveta Djevica? Zamišljala sam je drukčijom. A kad sam začula jaki muški glas, razumjela sam, da treba ostaviti sumnju, da je ono, što gledam, stvarnost."

Možemo zamisliti, kako je sama misao, sjećanje na ta ukazanja, prožimalo njezinu dušu. Ništa nerazumljivo, ako je nakon više godina još držala u sjećanju sve, pa i najmanje sitnice iz ukazanja. Točan opis mjesta, gdje se sve to odvijalo, pa vremena, kad je otišla u kapelicu i kad se vratila, sve nam je to sigurno jamstvo za istinitost.

Već smo spomenuli, da sestra Katarina nikako nije htjela, da bilo tko poznaje njezinu veliku tajnu. G.Aladel joj je ponovno poručio, kako sam nadbiskup srdačno želi, da je vidi i da s njom razgovara.

"Ne, velečasni," odgovorila bi sestra,

"presveta Djevica mi je kazala, da nikomu ne pričam o tome, osim vama."

"Ali, časna sestro, preuzvišeni gospodin nadbiskup predlaže, da razgovara s vama tako, da ste iza zavjese sakriveni, pa da ne vidi s kim razgovara. Tako ostajete i dalje nepoznata. On želi sam čuti iz vaših ustiju govoriti o ukazanjima. Želi vam staviti neka pitanja. Bilo bi to jako korisno, čak i za samu stvar presvete Djevice, ako se preuzvišeni nadbiskup na taj način i sam uvjeri o vjerodostojnosti ukazanja."

"Ne, hoću ostati sasvim nepoznata; presveta Djevica to želi", bio je odgovor s. Katarine.

Ništa nije moglo mijenjati njezinu odluku. G.Aladel morao je izvjestiti preuzvišenog o toj čudnoj tvrdokornosti s.Katarine. Nadbiskup nije dalje navaljivao, nego je uvidio i shvatio, da je nemoguće postići ono, što je toliko želio. U ovoj nerazumljivoj odlučnosti znao je gledati dokaz za divnu tajnu, koja je okruživala nepoznatu s.Katarinu.

Obična redovnica bi naravno odmah popustila. A nadbiskup je još dublje poštovao s.Katarinu, baš zbog njezine skrovitosti.

Crkvena komisija bavila se i proučavanjem širenja nove medaljice. Pregledala je poslovne knjige nekojih poduzeća, koja su izradjivala medaljicu. Utvrdila je:

Pariška tvornica Vachette je u četiri godine bez ikakve reklame raspačala preko 2 milijuna medaljica, mjesečno oko 46.000. U Lionu su medaljicu izradjivala četiri poduzeća, u svakoj je bilo zaposleno oko 30 kovinara; u manje

od tri godine izradili su ih oko 8 milijuna, a još nisu udovoljili brojnim narudžbama, koje su dolazile iz dana u dan.

Osim spomenutih poduzeća bila su u Francuskoj još četiri druga, a u Belgiji, Italiji, Njemačkoj, pa čak u Londonu, svega oko 1o poduzeća.

9. Obraćenje Alfonza Ratisbonne-a

Jedan od najdivnijih dogadjaja, iz povijesti nove medaljice, je obraćenje Židova Alfonza Ratisbonne-a.

Zadnjih dana god.1841. otputovao je mladi 28.godišnji Alfonz Ratisbonne, najmladji sin ravnatelja banke u Strassbourgu, na putovanje na bliski istok. Bio se naime zaručio s krasnom djevojkom od 16.godina. Pošto je ona bila još premlada, te se nije mogao vjenčati, otišao je na putovanje, da lakše dočeka vrijeme svog vjenčanja.

Alfonz je bio sin vrlo bogate židovske obitelji. Odgoj mu je bio jako loš. Sam kaže kasnije, da je u godinama svoga školovanja više napredovao u pokvarenosti, nego u znanosti. Svojih židovskih vjerskih propisa nije vršio ni on, ni nitko u njegovoj obitelji. Ali gojio je strogu pripadnost židovskom narodu. Jednom prigodom se ovako izrazio: "Ako bi mi kad palo na pamet, da mijenjam svoju vjeru, ja bih se odlučio za protestantizam; a katolička vjera mi se vidi glupa."

U obitelji Ratissbonne dogodila se "velika nesreća". Stariji brat Teodor postao je katolik. Nedugo iza toga usprkos očajnog otpora obitelji čak i svećenik. Osim toga je kao svećenik djelovao pred očima srditih srodnika u samom rodnom gradu Strassbourgu. Alfonz je imao tada 11 godina. Njemu je to bilo tako odvratno, da je svom dušom počeo mrziti svog brata.

Studije je završio u Parizu i postao advokat. Ozbiljan rad nije bio za njega. Jedini ozbiljan posao mu je bilo djelovanje u društvu za materijalni i moralni podvig Židova. Sve svoje snage uložio je u to, da pomogne svojim rodjacima.

To je, eto, taj mladić, koji se otprema na putovanje po bliskom Istoku. Program putovanja: Napulj, Malta, Grčka, Carigrad.

U Italiji mu je jako smetao veliki broj svećenika. Gdje god je mogao, u svojim pismima se rugao katoličkoj vjeri. U Rim nije htio ni ići. I zaručnica mu je pisala, neka ne ide u Rim, pošto tamo hara zarazna bolest. Sam nije znao objasniti, ili je to bilo zabunom ili po nekom unutarnjem porivu: kupio je kartu za Rim i otputovao poštanskim kolima. Dospio je tamo 6.siječnja 1842.godine.

U Rimu je naišao na svog poznanika Gustava Debussiera, protestanta. Gustav ga je pozvao u svoju obitelj. Njegov najstariji brat Teodor postao je prije par godina katolik i bio dobar prijatelj Alfonzova brata Teodora, svećenika u Strassbourgu. Alfonz je zbog toga i njega mrzio. Ipak je ostao kao gost u toj obitelji.

Gustav je nastojao da Alfonza pridobije za protestantizam. Teodor je bio tako dobar i ljubazan, pa je s njim više puta vodio razgovore o vjerskim stvarima. Sam Alfonz kaže, da su mu bili takvi razgovori jako dosadni,

pa je samo iz uljudnosti pristao na njih. Teodor je išao tako daleko, da je u tim razgovorima pružio medaljicu i rekao Alfonzu, da li se usudi nositi je. Alfonz je sve to uzeo kao šalu i da udovolji ljubaznom čovjeku, on je primio medaljicu i obećao, da će je nositi izvjesno vrijeme na vratu. Teodor mu pruži i papir, na kojem je bilo nešto napisano. "Evo vam i jedne molitve. Molim vas, pročitajte je svaki dan jedamput. To je molitva sv.Bernarda: "Spomeni se, o predobrostiva Djevice.." Prepišite si, molim vas, ovu molitvu, pa mi sutra vratite ovaj papir, jer je to jedini primjerak koji imam." Alfonz je,na pola u smijehu, na pola bijesan,primio sve, što mu je nudio gospodin Teodor, misleći, da će imati jednu vrlo interesantnu stvar s puta, o kojoj će pričati, kad se vrati kući.

One večeri je Alfonz bio u kazalištu i sasvim zaboravio na molitvu"Spomeni se." Kad se kasno u noć vratio, našao je na stolu posjetnicu g.Debussiera - znak, da mu je taj vratio posjetu. To ga je sjetilo na obećanje, koje je dao, pa je pročitao molitvu. Od sada mu je molitva bila neprestano na misli. Htio se toga osloboditi, ljutio se, ali sve uzalud.

U noći izmedju 19. i 2o. siječnja nenadano se probudio. Velik crn križ bez Krista lebdio mu je pred očima. Nije se mogao osloboditi mučne slike, obraćao se bilo kuda. Dugo se borio, dok nije na kraju zaspao.

Sutradan je išao s g. Teodorom u grad.Kod crkve sv.Andrije zamolio ga je g.Teodor, neka ga malo sačeka, a on će za čas obaviti kod župnika neki posao. Alfonz je ušao u crkvu i gledao slike.

Odjedamput mu svega nestane ispred očiju.

Deset minuta kasnije nadje ga g.Teodor, gdje kleči u crkvi u jednoj kapelici, sav u suzama. Začudjen i ujedno radostan prodrma ga i stane ispitivati, što je s njim. A Alfonz nije mogao govoriti od ganuća. Uzeo je medaljicu Bezgrešne u ruke i počeo je ljubiti. Teodor je shvatio, da je Marija pobijedila ovog Židova. Alfonz se obratio. - To se desilo 2o. siječnja 1842. u jedan sat popodne. Radost je tako ispunila njegovu dušu, da nije ni za što drugo bilo mjesta. Nije mogao sama sebe prepoznati. Želio je što prije doći do katoličkog svećenika.

Teodor ga je radostan pratio do isusovca p. Villeforta. Tu je Alfonz uzeo u ruke medaljicu, ljubio je i ushićen govorio: "Vidio sam je, vidio sam je." Onda je ispričao, šta se desilo:

"Bio sam istom momenat u crkvi, kada osjetim, da me obuzeo neki unutarnji nemir. Podignem oči: sva zgrada je nestala ispred mojih očiju, samo jedna kapelica bila je divno svijetla, kao da se u njoj skupila sva svjetlost. Usred te svjetlosti pojavi se iznad oltara velika, sjajna, puna veličanstva i ljepote Djevica Marija, kakva je na mojoj medaljici. Neka tajanstvena snaga me privlačila k njoj. Djevica mi samo dala znak rukom da kleknem. Činilo mi se, kao da je kazala: Dobro je. Nijednu riječ nije progovorila, a sve sam shvatio."

Molio je, da ga čim prije krste, ali da toga ne objavljuju. A p. Villeforte mu objasni, da mora pravi kršćanin biti spreman i na žrtvu podsmijeha, poruge. A što se tiče sv.krsta, reče mu, da to ne ide tako brzo. Prije se treba dobro poučiti u kršćanskim istinama.

Poučavali su ga g.Debussier i p.Villefort.

Tko bi mogao opisati njihovu zapanjenost, kad su uvidjeli, da je Alfonz prigodom obraćenja dobio potpuno poznavanje kršćanskih istina. Prije bezvjerni Židov, koji ni svog židovskog zakona nije poznao, a kršćanstvo samo iz napadaja bezbožnih novina, sada je pokazao duboko shvaćanje Kristove nauke. Sad im je bilo jasno ono, što je odmah u početku rekao: "Ništa nije govorila, a sve sam razumio."

Deset dana se u tišini i sabranosti spremao na sv.krst, koji mu je na svečani način podijelio jedan od kardinala.

Pod predsjedanjem istog kardinala izvršena je bila istraga o tome, koja je utvrdila, da je obraćenje Alfonza Ratisbonnea pravo i veliko čudo, koje je svemogući Bog učinio na zagovor preblažene Djevice Marije. Pošto je dobro "proglašivati i proslavljati djela Božja, kardinal je dozvolio, da se na veću slavu Božju i za širenje štovanja preblažene Djevice Marije može ovo čudo tiskati i objaviti."

Alfonz je nekoliko godina iza toga postao katolički svećenik i svoj život posvetio obraćenju svojih sunarodnjaka. Djelovao je kao p. Marija u redu naše drage Gospe Sionske, koji je osnovao njegov brat Teodor. Umro je god. 1884. te je sahranjen u Ain Karimu, rodnom mjestu sv.Ivana Krstitelja. Na grobu stoji lijepi bijeli kip Majke Božje. Ispod kipa je napis: "O Marijo, sjećaj se svoga djeteta, slatkog i slavnog plijena tvoje ljubavi."

U obraćenju Alfonza Ratisbonne-a ima nekih vrlo zanimljivih pojedinosti. Važnu ulogu u tom obraćenju imao je grof August de la Ferronaays, ambasador u Rimu, prijatelj g.Teodora Debussiera. Prisustvovao je službi Božjoj u crkvi sv.Petra na svetkovinu Stolice sv.Petra,

18. siječnja. Prisutni su bili g.Teodor i Alfonz. G.Teodor je rekao grofu: "Ovaj mladi Židov je vrlo interesantan. Treba da postane kršćanin. Dragi moj, morate se mnogo za njega moliti." - "Dakako, da ću se moliti za njega", odgovara stari diplomata. Sutradan je rano pošao po svom običaju u crkvu sv.Andrije. Kad se vratio, rekao je ženi: "Draga moja, mislim, da sam se danas barem sto puta obratio presvetoj Djevici s molitvom: "Spomeni se."

A navečer toga dana u osam sati tražili su g.Debussiera, da ide grofu. Grof je bio na umoru. Izbacivao je krv i umro. Sahrana je bila odredjena za petak 21.siječnja. Tijelo će u četvrtak navečer prenijeti u crkvicu sv. Andrije. Baš zbog njega je g.Debussier išao ono popodne u grad s Alfonzom, i tada se desilo obraćenje.

Alfonz toga grofa nije nikad poznao. A kad se po onom velikom dogadjaju sastao s g. Debussierom u crkvi sv.Andrije, gdje je već ležao pokojni grof, Alfonz je rekao: "O kako se ovaj čovjek za mene molio." A kasnije je izjavio: "Znao sam za sigurno, da se grof za mene molio; a ne mogu reći, otkud sam to znao, kao što ne mogu reći, otkuda meni tako duboko poznavanje kršćanskih istina. Sve što mogu kazati jest ovo: "Odjedamput je pala s mojih očiju koprena, ne jedna, nego cijeli niz njih, koje su mi prije zamagljivale pogled; jedna po jedna je otpadala. Poput ledenih oklopa, koji brzo iščezavaju pod vrućim suncem. Ustao sam kao iz groba, iz ponora mraka, postao sam živ, sasvim živ. I plakao sam. U dubini ponora vidio sam nepojmljivu bijedu, iz koje me je otelo beskrajno milosrdje Božje. Prošla me groza, kad sam pomislio na sve svoje krivice.

Neopisivom radošću mislio sam na svoga brata Teodora, koji je već bio katolik, a uz suze radosnice miješale su se i suze sućuti: Koliko ljudi, zaslijepljenih u oholosti i nemaru idu u onaj ponor, padaju unutra te ih žderu užasne tmine. - O moja obitelji, moja zaručnice, moje bijedne sestre, na vas sam mislio, jer vas tako volim. Zar ne ćete podići svojih očiju Gospodaru svijeta, čija je krv oprala istočni grijeh? O, kako je ružan grijeh, koji kvari sliku Božju u nama."

Kasnije je još opisivao svoje ukazanje: "Ne mogu opisati, koliko sam vidio milosrdja i darežljivosti u Marijinim rukama. To nije bilo samo izobilje svjetlosti, koje sam primjetio. Nemam riječi da ispričam sve, što se nalazilo u rukama Majke Božje, da opišem neizrecive darove, koji su imali tamo svoj izvor. Dobrota, milosrdje, milina, slatkost, bogatstvo nebesko razlijeva se u potocima na one duše, koje štiti Marija."

Tako je Alfonz vidio nebesku Kraljicu u svemu svome sjaju bezgrešne ljepote. Nije mogao podnijeti sjaj nebeske svijetlosti. Još tri puta je htio pogledati u lice Majci milosrdja, a tri puta nije mogao podići očiju više, nego do njezinih ruku, iz kojih su u zrakama sipali valovi milosti.

"Ništa nije kazala, a sve sam razumio." Ratisbonne je zaista znao sve. "Katolički nauk bujio je iz njegovih ustiju kao skupocjene mirodije iz posude, koja ih ne može zadržati u sebi." O stvarnoj prisutnosti Isusa Krista u presv.Oltarskom Sakramentu govorio je kao muž, koji vjeruje svim srcem. Govorio je kao čovjek, koji gleda Isusa u sv.hostiji. Pred oltarom presv.Sakramenta u crkvi sv.Petra obuzeo ga je

tako jaki osjećaj Isusove prisutnosti, da je gubio svijest. Prijatelj Teodor morao ga je odvesti odatle. "Tako strašno je bilo Alfonzu stajati s istočnim grijehom na duši pred živim Bogom. Želio je brzo u kapelu prebl.Djevice." Tamo je kazao Teodoru: "Ovdje se ničega ne bojim, ovdje se osjećam pod zaštitom neizmjerne milosti."

Vijest o obraćenju Alfonza Ratisbonnea proširila se brzo. Najprije u Rimu, gdje se dogodilo, pa onda u Parizu, pa u Strassbourgu - rodnom njegovom kraju, te u Njemačkoj, gdje je imao mnogo srodstva.

"Svi, koji su me poznavali, dobro znaju, da je nemoguće, da bih ja samo i pomislio, da promijenim svoju vjeru. Moja obitelj je židovska, moj stric je Židov, moja zaručnica je Židovka. Kad prelazim u kršćansku vjeru, dobro znam, šta me čeka. Moram prekinuti sve veze sa zemaljskom srećom, koja mi se smijala."

lo. Proročanstva su se ispunila

Kad se je preblažena Djevica Marija pojavila u onoj noći izmedju 18. i 19. srpnja 183o., navijestila je s.Katarini, da će se na svijet spustiti velike strahote. Katarina je pomislila: kad će to biti? I razumjela je: "4o godina, pa lo, i onda mir." A Katarinu je Djevica tješila riječima: "Ja ću biti s vama. Doći će čas, kad budete mislili, da je sve izgubljeno. Tada ćete spoznati, da sam vas ja posjetila. U obim družbama doživjet ćete moju zaštitu, pomoć Božju i obranu sv.Vinka."

Proročanstvo se točno ispunilo. Godine 187o, to jest 4o godina poslije onoga razgovora s Majkom Božjom, nastupila su zaista teška

vremena. S.Katarina je bila onda još na životu. 19.srpnja 187o.god. započeo je Napoleon III. nasilni rat protiv Nijemaca i doživio poraz za porazom. Sam je bio zarobljen sa svojom armijom kod Sedana. Francuzi su onda njega i njegovu rodbinu skinuli zauvijek s prijestolja. Razdraženi narod nastupao je u Parizu kao za vrijeme prve revolucije god. 1789. Pobjedonosni Nijemci su žurno navalili u Pariz, opkolili ga sa svih strana i zatvorili sve ulaze u grad. Htjeli su stanovništvo gladju prisiliti na predaju. Grad je tada brojio oko 2 milijuna stanovnika. 27.prosinca otvorili su vatru na Pariz. Ovo je bio prvi dio revolucije.

S.Katarina ostala je onih dana sasvim mirna. Govorila je: "Treba se mnogo moliti, da Bog skrati teške dane." U ožujku 1871. god. su Nijemci ušli u Pariz. Prva nevolja je time prošla, a uskoro je nastupila druga, još teža.

Kad je naime grad bio opkoljen, nastupila je glad i narod je pobjesnio. Broj buntovnika neprestano je rastao. Pobunjenici su sve topove odvukli na Monmartre. Prijašnje vodje su brzo pohvatali, bacili u zatvore, poubijali i osnovali novu vladu. Imali su svoju vojsku, oko 183 tisuće vojnika, osim toga još više tisuća dobrovoljaca. Strahovito se u onim danima pljačkalo, ubijalo, obeščašćivalo samostane i crkve u Parizu. Bio je osnovan takozvani osvetnički odred, koji je ubijao nevine ljude. Strijeljan je bio pariški nadbiskup Darbois i mnogo svećenika s njime. Taj odred je oko tri mjeseca bješnio po gradu. Kad se dotaknuo čuvene naše Gospe od pobjede (Notre Dame de Victoire), onda kaže Katarina svojoj susestri: "Evo, dirnuli su u crkve naše drage Gospe; to je njihov svršetak, no će ići dalje".

Zaista nisu išli. Za tri dana udarile su vladine čete na pobunjenike. Četiri dana i pet noći trajala je borba na ulicama. Kad su pobunjenici uvidjeli svoj očajni položaj, odlučili su zapaliti cijeli Pariz. Čitave grupe palikuća, muških i ženskih, lutale su po gradu i palile sve, što su dostigle. Zapalili su mnogo kuća i crkava. Onda je nastupio mir.

A časnim sestrama kao i misionarima sv. Vinka u tim strašnim danima nije se dogodilo ništa naročito. Obistinilo se ono, što je kazala 4o godina ranije prebl.Djevica s.Katarini: "Onda ću ja biti s vama. Ja sam uvijek bdjela nad vama. Doći će vrijeme, kad bude nevolja veoma velika, izgledat će, da je sve propalo. Onda ću ja biti s vama. Ufajte se. Spoznat ćete, da sam vas ja posjetila."

Kako je blag bio taj pohod Marijin. U ožujku 1871. god. u sredini onih pobunjeničkih strahota priča s.Katarina svojoj sestri nadstojnici što je sanjala. "Posljednju noč sam imala san. Presveta Djevica je došla u posjete k Vama u našu zajedničku sobu. Tamo niste bili vi. Ode u vašu sobu, pa i tamo vas nema. Onda sjedne na stolicu pokraj vašeg pisaćeg stola i kaže mi: "Kad sestre nadstojnice ne će biti ovdje, poručite joj, neka mirno putuje, a ja ću medjutim preuzeti njezinu kuću i čuvati je. Otići će na jug sa sestrom Klarom i vratit će se 31.svibnja." - Tako je pričala s. Katarina; i dodala je: neka se ne polaže nikakva važnost na njezin san. S. nadstojnica joj odgovori: "Ni ne mislim više na to." To je bilo u ožujku.

7. travnja su pobunjenici silom navalili na obdanište Enghien, gdje je bila smještena vojna bolnica. Bijesno su tražili od sestre

nadstojnice, da im izruči dva žandarma, da ih ubiju. S.nadstojnica se usprotivi. Za dva dana dolaze opet s istim zahtjevom. S.nadstojnica odvažno poviče: "Ni u kom slučaju." Pobunjenici su digli mačeve. S.nadstojnica snažno i dostojanstveno: "Ne dirajte me". Onda su je opkolili, da je odvedu u zatvor. U istom momentu se stvorilo na licu mjesta svih 4o sestara iz vojne bolnice, da idu sa nadstojnicom u zatvor. Kad je zapovjednik ugledao toliko mnoštvo, nije znao, šta da radi. Jedno je vrijeme razmišljao, onda ostavi sve. Odlazeći okrene se natrag i reče, da će sutra doći. A s.nadstojnica nije čekala do sutra, nego je pobjegla iz Pariza. Neko vrijeme se zadržala u okolini, onda je poručila u vojnu bolnicu,neka joj pošalju s.Klaru, da ode s njom na jug. Išli su u Toulouse. A s. nadstojnica se nije sjetila, šta joj je pričala s.Katarina.

S.Katarina je ostala na svom mjestu kao vratarica. Pobunjenici su čak dolazili k njoj po čudotvorne medaljice. Ona im je davala i govorila: "Šta će vama, kad nemate vjere?" A oni odgovarahu: "U medaljicu vjerujemo. Čuvala je druge, čuvat će i nas; pa ako moramo u vatru, pomoći će nam, da umremo kao junaci."

U nedjelju 3o. travnja morala je otići i s.Katarina. Prije odlaska otišla je s jednom sestrom u vrt pred Marijin kip. Tu je vruće molila za pomoć, da bi se za svršetak svibanjske pobožnosti sve sestre vratile natrag. Skinula je s glave kipa krunu i ponijela je sa sobom. Otišla je svojoj sestri u okolinu Pariza. Odavle je pisala s.nadstojnici u Toulouse pismo, u kojem joj javlja, da će za svršetak svibanjske pobožnosti sve sestre biti u svom samostanu.

Tako je i bilo. 3o.svibnja se s.nadstojnica vratila iz Toulousa i svratila se tamo, gdje je bila s.Katarina, a 31.svibnja poslije mise su se vratile na svoje mjesto.

S.Katarina odlazi s krunom pred Marijin kip, metne joj krunu opet na glavu i kaže:"Pa ja sam ti kazala, moja dobra Majko, da ću se vratiti i 31.svibnja tebe okruniti."

-=-=-=-=-

Majka Božja je u onoj divnoj noći kazala: "Jedna družba će se s vama sjediniti." To se je dogodilo 19 godina kasnije. U sjev.Americi je plemenita gospodja udovica Elizabeta Seton osnovala družbu milosrdnih sestara. Dobila je u ruke pravila sv.Vinka za časne sestre i na osnovu tih pravila je organizirala novu družbu. Stalno je tražila dodir s vodstvom časnih sestara u Parizu, ali je prerano umrla(1821). Njezine nasljednice su išle za tim, da ispune želju svoje osnivačice. To im je pošlo za rukom godine 1849.

11. "Ovaj kip je muka mog života"

S velikom mukom je uspjela s.Katarina, da se napravi medaljica prema uzorku, koji joj je pokazala prebl.Djevica, dne 27.stud.183o. Još teže je išlo s drugom zadaćom, koju je Katarina dobila od nebeske Majke.

U ukazanju dne 27.studenog 183o. je s.Katarina najprije gledala Majku Božju u drugom obliku. Marija stoji na polukugli, a u rukama drži drugu kuglu, te je prikazuje Bogu. Ruke je imala u visini pojasa, oči uperene u nebo,

lice joj je sjalo od ljepote, a prsti su bili puni prstenja i dragocjenih bisera, vrlo lijepih.

Nebeska Majka joj je dala naredjenje, da se prema ovom prizoru izradi kip. Sestra je molila svog duhovnog vodju, da učini po Marijinoj želji, a g.Aladel ni da čuje o tome.

U jednoj primjedbi je s.Katarina napisala: "Kip treba da bude prirodne veličine, na glavi neka bude koprena, koja pada sve do nogu; lice neka ne bude pokriveno. U rukama treba da drži zlatnu kuglu, ruke podignute do grudiju, kao da kuglu prikazuje Bogu. Na prstima su dragocjeni biseri. Od većine njih izbijaju sjajne zrake, koje se šire prema zemlji." Onda nastavlja: "Kako će biti lijepo, kad se bude čulo: "Marija je Kraljica cijeloga svijeta", i kad budu djeca radosno i ponosno odgovarala: "Pa i Kraljica svakog pojedinog čovjeka". To će biti doba mira, radosti i sreće, koje će trajati dugo vremena. Ovaj kip će se nositi kao barjak po cijeloj zemlji."

Godine 1841., 11 god. nakon ukazanja, s. Katarina opet moli g.Aladela, neka dade napraviti kip, te neka radi na tom, da se na mjestu ukazanja postavi oltar i ovaj kip. U jednom pismu ga veoma srdačno moli: "Sad ću vam kazati, kako me već dvije godine nešto tjera, da vam poručim, da se na mjestu, gdje se Djevica ukazala, postavi oltar. U ovom momentu osjećam veću potrebu nego ikada, da vam ovo kažem i da vas molim. Nadam se, da će se na taj način proslavljati dragi Bog, štovati prebl.Djevica, a u srcima ljudi usplamsat će nova ljubav. Sve ovo vas molim zbog veće slave Božje i zbog časti prebl.Djevice. Nadam se, da ćete sve učiniti, da se kip što prije postavi. Hiljadu i hiljadu puta vas molim, učinite to, da moja savjest bude mirna. Mislim, da dobri Bog i sveta Djevica ovo traže od vas."

Kako goruća želja, da se izradi oltar i kip, a ipak s.Katarina nije mogla još ništa postići. Trebala je čekati još 35 godina, da se obistini zahtjev Bezgrešne Djevice.

Zašto g.Aladel nije dao izraditi kip Marije Kraljice svega svijeta i svakog pojedinog čovjeka? Možda i zato, što mu se nije svidjao plan, koji je u tu svrhu izradio neki kipar, a koji se sačuvao do danas. Kugla, koju drži sveta Djevica na ovom kipu u rukama, jako je velika. Vjerojatno se g.Aladel bojao, da ne bi s.Katarinu i drugi ipak prepoznali. A ona, koja se tako lijepo vježbala u poniznosti, morala se osim toga vježbati i u strpljivosti.

Nakon 35 godina, par mjeseci prije smrti, još je jedamput zamolila, da se postupa po želji presv.Djevice. Ovoga puta je poteškoću izrazila svojoj nadstojnici s.Dufés, kojoj je na kraju svog života morala ispričati sve, što se dogadjalo god. 1830. S.nadstojnica joj odgovori: "Nikada nismo čuli, da se je sv.Djevica ukazala s kuglom u rukama. Ako budete o tome govorili, mislit će ljudi, da ste izgubili pamet." A s.Katarina odgovara: "Ne će to biti prvi put, da me drže ludom, a ja ću ipak do posljednjeg daha govoriti: "Presveta Djevica mi se ukazala držeći kuglu u rukama." "A šta je govorila, kad je držala kuglu u rukama?" - "Ništa nisam čula, samo sam razumjela, da se presveta Djevica moli za cijeli svijet." - "A poslije, šta se dogodilo s kuglom?" - "Poslije sam vidjela samo zrake, koje su padale na kuglu pod Marijin nogama, a ruke je

sveta Djevica ispružila." - "Pa kad govorite o kugli, zar ne će to biti na štetu medaljice?" - "Ne, ne, nikako. Ostavite medaljicu na miru. Neka se samo izradi kip presvete Djevice sa kuglom, i sagradi oltar na mjestu ukazanja. Ovaj kip je muka mog života. Ne bih željela pojaviti se pred presvetom Djevicom, dok se kip ne izradi."

Kipar je izradio kip. Ljudi su se divili ljepoti kipa, kojeg su nazivali: "Djevica moguća". Katarini se desilo kao i Bernardici u Lurdu: upoznala je, kako je ljudska vještina slaba, kad namjerava naslikati nebesku ljepotu.

Tako dakle s.Katarina nije mogla umrijeti, a da ne objavi cijelome svijetu: "Marija je Kraljica svijeta, pa i svakog pojedinog čovjeka." To je dopuna medaljice, po kojoj Marija želi dijeliti Božje milosti svemu svijetu i svakom pojedincu, pa tako dobrotom i ljubavlju svojom, zavladati svijetom i svim ljudima.

=-=-=-=-=-=-=

12. Društvo Marijine djece

G.Aladel je saznao od s.Katarine još za treću zadaću: "Preblažena Djevica želi od vas još jedno poslanstvo: da osnujete i vodite društvo Marijine djece. Tome društvu će prebl. Djevica dijeliti obilje milosti, Marijina djeca će uživati veliku naklonost nebeske Majke. Priredjivat će se mnoge svečanosti, mjesec svibanj će se obavljati s velikom pobožnošću."

Prvo društvo djece Marijine osnovalo se deset godina poslije ukazanja Bezgrešne, t.j. god.1840. Prva djevojka, koja je pristupila

tom društvu, bila je 16 godišnja Benigna Hairon. Ona je bila veoma zahvalna Mariji za tu milost. Umrla je u Parizu god. 1906. - u dubokoj starosti, u 84. godini. Strpljiva, krotka, urešena svim krepostima. Oni, koji su bili s njom, znali su pripovijedati, kako su se u Benigni skupile sve vrline: na svijetu nije tražila ništa drugo, nego biti ugodna Bogu. To je bio prvi cvijetak u vrtu djece Marijine.

Naročito valja spomenuti društvo Marijine djece u Enghienu, gdje je bila namještena s. Katarina. Ona se je dakako najviše radovala razvitku novog društva. Svoju radost je morala kriti. Zbog velike dužnosti šutnje i čuvanja tajne nije smjela drugo, nego radovati se. Njezin posao su bili starci, a ne djeca Marijina. Nova žrtva za s.Katarinu, koja je toliko voljela djecu.

Još za njezinog života se je društvo djece Marijine proširilo po cijeloj njezinoj domovini, pa i po drugim zemljama. Tisuće i tisuće članova je već tada bilo učlanjeno u društvo djece Marijine, a nijedan član nije znao, otkud zapravo potječe ovo društvo.

Očuvao se je zapisnik o sastanku društva dne 17.prosinca 1854., osam dana nakon proglašenja dogme o Bezgrešnom Začeću Bl.Dj.Marije. "Članice su najprije slušale dirljivi govor o Bezgrešnom Začeću, što ga je održao naš dobri g. Aladel. O kako naš otac ljubi prebl.Djevicu. Kako mu se s lica razabire sreća, da se bezgrešno Začeće objavljuje cijelome kršćanskome svijetu. Kakvom radošću pričao je nama o pobožnosti, koju gaji sv.otac Pijo IX. prema premilој nebeskoj Majci."

Predsjednica društva je tada bila mala 12

godišnja Karolina. Devet godina bila je predsjednica, onda je u 21.godini umrla na glasu svetosti. Bilješke iz godine 1859. kažu: "Naša draga predsjednica nije bila medju nama. To se nakon devet godina prvi put desilo, da nije bila prisutna na primanju novih članica. Nebeski učitelj prikovao ju je na postelju bolova. A to nije sprečavalo, da do posljednjeg daha ne radi za društvo. Već je bila veoma bolesna, ali su joj još uvijek morali donositi odluke sjednica. Uvijek nam je pomogla mudrim i razboritim savjetima. Kao da joj sam Bog diktira riječi."

S vremena na vrijeme ipak bi s.Katarina došla u dodir s jednom ili drugom članicom djece Marijine. Uvijek je takvom prigodom znala progovoriti neku dobru riječ. Jedamput reče: "Marija vas ne će nikada ostaviti." Od učenica, koje su u 21. godini ostavljale društvo, postigla je obećanje, da ne će nikada, nijedan dan ostaviti prelijepu molitvu: "Spomeni se o predobrostiva Djevice..." One su joj obećale, da će ovu molitvu vjerno obavljati i u slučaju, da padnu u grijehe. - Naučila ih je molitvu: "O Bezgrešna Djevice, pokrij me svojim djevičanskim plaštem, da ostanem čista. Vodi me k Isusu, svom milom Sinu. O Marijo bezgrešna, najčistija, najsvetija, najsavršenija od svih stvari, vodi svoju djecu u nebo."

Iza nekoliko godina se vrhovni predstojnik misionara i časnih sestara obratio na sv. oca papu s molbom, da potvrdi i odobri društvo Marijine djece. Sveti otac je želji odmah udovoljio i odredio, da ima društvo Marijine djece svoje sjedište u kućama časnih sestara. Kao članice mogu pristupati djevojke, koje stanuju

u zavodu sestara, kao i sve druge, koje to žele.

Djeca Bezgrešne poznata su po cijelom svijetu. Prije nekoliko godina bilo je oko 150.000 članova. Sve Marijine kongregacije, koje su već prije postojale, odlučile su, da će kao svoj znak nositi čudotvornu medaljicu. "Ova medaljica najbolje će unapredjivati slavu Marijinu, ljubav prema Bogu i apostolsku revnost.

---

13. 46 godina nepoznata

Nekoliko puta smo već spomenuli, kako se s.Katarina sakrila velom šutnje i ostala nepoznata cijeloj okolini kao sretna odabranica prebl.Djevice. 46 godina je nosila veliku tajnu u svom srcu, a da nitko nije znao za to osim g.Aladela.

God.1841. se u onoj istoj kapeli, gdje su bila ukazanja, obratila na katoličku vjeru Ruskinja Natalija Nariškin. Ona je živim interesiranjem proučavala sve detalje ukazanja, samo Marijine odabranice nije našla. Sve se to dogadjalo takoreкuć pred očima s.Katarine.

Obratio se Alfonz Ratisbonne. U velikoj zahvalnosti želio je vidjeti s.Katarinu, želio je s njom govoriti, s onom, koja je prva vidjela Bezgrešnu Djevicu, a koju je onda i on sam gledao. A bilo je uzalud. Katarina je ostala sakrivena.

Došla je godina velikog Marijinog proslavljenja, 1854., kad je sv.Otac Pijo IX. proglasio vjersku istinu o Marijinom Bezgrešnom Začeću. Došla su lurdska ukazanja, svuda

se govorilo o sretnoj Bernardici Soubirous, a za Katarinu, koja je već 24 godine prije toga doživjela istu milost, nije znao nitko.

Svoju tajnu je Katarina tako sjajno znala čuvati, da ljudi nisu ni mogli misliti, da je ona Marijina odabranica. Sestre su navikle na nju. Radila je sve, kao i druge. Bila je bolesna, i trebalo ju je dvoriti, kao i druge. Jednoj se sestri činilo, da je malo suviše voljela poslastice. U jednoj od posljednjih bolesti kazala je, da želi još jedamput jesti groždje, koje zrije u njezinom rodnom mjestu. A u zadnjoj bolesti zaželjela je kuhanu jabuku. Sestra Ivana je onda primijetila: "Zar ovo, da je sestra, koja je vidjela presvetu Djevicu?"

Više puta je došla u nepriliku zbog svoje tajne. Još god. 183o. su u Enghienu, gdje je bila namještena s.Katarina, sestre navaljivale na g.Aladela pitanjima o Marijinim ukazanjima. Kaže g.Aladel, da se neugodno osjećao, jer se s. Katarina nalazila medju ostalim sestrama. A pošto ga je tako bezazleno ispitivala kao i druge sestre, onda se smirio.

Jedamputa je s g.Aladelom gledala slike, koje su te godine bile naslikane u kapeli ukazanja, a predstavljale su vidjenja s.Katarine. Jedna od sestara ih je vidjela i kazala: "Evo one sestre, koja je vidjela presvetu Djevicu". G.Aladel nije znao šta da kaže; a s.Katarina kaže sasvim mirno: "No, baš smo lijepo naišli." To je kazala na takav način, da je ona sestra odmah prestala misliti o tome, da je Katarina odabranica Marijina.

Godinu i po prije smrti s.Katarine dobila je jedna mladja sestra, imenom Magdalena, posjet. Posjetile su je dvije osobe. Kad je slučajno

prolazila s.Katarina, tada šapne s.Magdalena: "Ovo je sestra, kojoj se godine 183o. ukazala Djevica Marija." Osoba, koja je to čula, odmah se okrenula prema s.Katarini, da joj čestita za tu veliku sreću. A Katarina stane začudjena, tako da ona osoba nije znala, da li se obratila na pravu ili nije. A uvečer dodje k njoj s.Magdalena i lijepo je zamoli za oproštenje zbog brbljanja. Izvinjavala se: "U novicijatu su mi rekli, da je presvetu Djevicu vidjela ona sestra, koja je zaposlena kod kokoši, a ja sam povjerovala." S.Katarina joj ljubazno odgovori: "Draga sestro, ne smije se govoriti tako nepromišljeno."

Za vrijeme razonode jednom prigodom započne jedna od sestara razgovor time: "Šta mislite, gdje je sada ona sestra, koja je imala ukazanja? Sigurno je negdje nadstojnica." Katarina odvrati: "Ne, ne, ona mora ostati uvijek u tajnosti, mora živjeti skrovitim životom." Onda kaže prva: "Možda je već i umrla?" A s.Katarina: "Tko to zna, tko bi mogao znati?"

Tako je šutjela sve do pola godine prije svoje smrti. Tada je g.Aladel bio već mrtav, Marijina želja o oltaru i kipu s kuglom još nije bila ispunjena, pa je tada s.Katarina dozvolom prebl.Djevice Marije sve povjerila nadstojnici s.Dufés. Ona je bila sva zapanjena, kad je slušala pričati s.Katarinu.

Kad je s.Katarina bila na samrtnom krevetu, jedna sestra je zamoli: "Prije nego umrete, kažite nam još nešto o prebl.Djevici." S. Katarina odgovori: "Presveta Djevica je žalosna, što se premalo uvažuje dragocjena pobožnost Bezgrešnog Začeća, koju je ona izručila

družbi sestara. Ne znaju je koristiti. Naročito joj je teško, jer se sv.krunica ne moli lijepo. Presveta Djevica je obećala vanredne milosti za svaki put, kad bude netko molio sv.krunicu pred svetohraništem; osobito je obećala povećanje čistoće, čistoće duha, srca i volje".

14. Vjerna duhovna kći sv.Vinka

Kakva je Katarina bila kod kuće, takva je bila i kao redovnica: radina, stroga prema sebi, ne mareći za umor, hvatajući se svakoga posla. Najviše je bila namještena u kuhinji za starce, onda je preuzela još brigu za rublje. Dok je radila, malo je govorila. Nastojala je uvijek biti u mislima s Bogom. Činilo joj se, da je neoprostiva pogreška, ako izgubi u mislima vezu s Bogom. Već ionako povučena sama u sebe bila je to još više, kad joj je umro otac. Bila je tako ponizna, da se je smatrala sposobnom samo za najobičnije poslove. Pa je time i kod svojih susestara stvarala dojam, da nije baš razborita. Nekad su je znale zadirkivati i izazivati, ali ona na to nije obraćala pažnju.

Kao mladoj redovnici nanijela joj je tešku bol njezina starija sestra Marija Lujza, koja je napustila samostan i vratila se u svijet. Što da sada učini? Osjetila se dužnom, da joj napiše pismo. A kakvo pismo! Pismo, koje je vrlo lijep dokaz njezine razboritosti, mudrosti i čvrstine.

"Draga sestro! Prije nego se vratiš kući, šaljem Ti pismo, koje će te nesumnjivo obradovati, jer si mi ga pisala tada, kad sam se ja spremala da idem u časne sestre. Sve one

lijepe upute i dobre savjete, koje si mi tada dala, primijeni sada na samu sebe. Osobito dobro razmisli slijedeće riječi: Ako bi se sada našla osoba, koja bi bila u mogućnosti, da mi nudi ne samo jedno kraljevstvo, nego cijeli svemir, ja bi sve to smatrala kao prašinu na svojim cipelama. Uvjerena sam, ako bi cijeli svemir bio moj, ja ne bih uživala toliku sreću i zadovoljstvo, koliku uživam u mom dragom pozivu.- S Bogom! Samo idi kući, tamo ćeš biti u samoći i tamo će Bog govoriti Tvom srcu! Dobro se zamisli u smrt naše majke i oca. Razmišljaj o smrti; to je najbolje sredstvo, da se nadje milost kod Boga!"

Pismo je postiglo svoj cilj. Nesumnjivo još više nego pismo, njezine ponizne molitve za sestru. Iza kratkog vremena je Marija Lujza molila poglavare za oproštenje i vratila se u samostan.

Godine 1836. je s.Katarina preuzela posao kod samih staraca. Tada je imala 3o godina. U tom poslu je ostala sve do svoje smrti, te je svijetlila tim ljudima na putu u vječnost. Posao je bio uvijek isti, monoton: briga za starce, da bi im bilo dobro, i da ih je tješila, usavršavala, svraćala na put k Bogu. Nijedan dostojanstvenik nije imao tako savršene, tako točne, tako predane posluge, kakvu je s.Katarina pružila ovim nemoćnim i bolesnim ljudima.

Bilo je medju njima nepodnošljivih ljudi, prostih, koji su duboko ranjavali s.Katarinu. Susestra joj je kazala: "Treba da ste malo stroži s njima; naložite im pokoru, kad su zločesti!" A s.Katarina odgovara: "Ja to ne mogu, jer gledam u njima dragog Spasitelja."

Starcima su bili odredjeni dani izlaska.

Odlazili bi na šetnju po gradu. Nekoji nisu išli daleko, nego se zaustavili u prvoj pivnici, dugo se zadržali i napokon se vraćali u veoma bijednom stanju. S.Katarina nije navikla na takve ljude, jer u njezinom rodnom selu nije bilo pijanica. Sve joj se gadilo, kad je primala na vratima te ljude. Ali ipak ih je vodila u postelju bez predbacivanja, bez srdžbe: "Zašto da ih grdim," tako bi govorila, "i onako ne bi shvatili mojih primjedbi." Sutradan bi ih blago, ljubazno, a vrlo tiho poučila, kakav su grijeh učinili pred Bogom, kad su se tako ponizili. Kad bi je skrušeno molili za oproštenje, ona bi odgovarala: "Ne mene, nego Boga molite za oproštenje." Kad su vidjeli, kako joj je teško, oni bi učinili velika obećanja i zakletve, da ne će više nikad tako postupati.

Za teže slučajeve upotrebila je strašnu kaznu. Svjedoci kažu, da ju je vrlo rijetko kada primijenila, jer joj je tako teško bilo nekoga kazniti. Ta strašna kazna je bila u tome, da krivcu tri dana nije dozvolila dići se iz kreveta.

Nikad nije pokazivala, da koga više voli, da mu daje kakvu prednost, a druge da zapostavlja. Nijedan od njih se nije žalio, ni kad se dijelilo odijelo ili rublje, ni kod objeda.

Kad su njezini starci bili u blagovaonici, ona je brižljivo pazila, da su svi dobro posluženi. Šetala se gore dolje, gledala u ispražnjene tanjure i pitala: "Je li bilo dosta? Jeste li još gladni?" Oni, koji su željeli, dobili su još. Sestri kuharici se ponekad činilo, da je s.Katarina suviše veliko-

dušna za starce. A ona je odlučno odgovorila: "Dobra moja sestro, što je potrebno, potrebno je."

Jedne večeri je kuharica zaboravila spremiti juhu. S.Katarina je nastupila: "Tako ne ide, sestro draga. Sad sam baš podojila krave; molim Vas, upotrebite mlijeko, te spremite nešto dobro, da se najedu".

Nekog dana šetala je u vrtu s jednom sestrom. Kad je ova primijetila krasne voćke, rekla je: "S.Katarino, dozvolite mi, da uberem jedan plod." - "A, nikako. To je za starce. Ako njima ostane, vi ćete dobiti." Nije dobila nikada.

Imala je posla i s kokošima. Zato su je nazivali: "Sestra peradarka". Voljela je taj posao, jer ju je podsjećao na golubove u rodnoj kući, i na lijepu zabavu, što ju je imala s njima.

Novu medaljicu je širila medju starce. Mnogi od njih bili su sve drugo nego pobožni. Ali medaljicu su uzeli, da time obraduju sestru. Kad su je jedamputa imali, onda je bilo gotovo: prije ili kasnije su se popravili. Nijedan od onih, koje je njegovala s.Katarina, nije umro, a da se nije prije povratio k Bogu. Nekad po cijele noći ne bi išla spavati, ako je trebalo pomoći umirućima.

Jedna sestra je pisala o s.Katarini: "Šest godina sam bila zajedno sa s.Katarinom, jednu godinu sam s njom radila. Čini mi se, da bi mogla nabrojiti mnogo stvari o njoj, vrlo zanimljivih. Ipak moram priznati, da je bio život s.Katarine tako jednostavan, da gotovo nemam što kazati o njoj."

Imala je i zemaljskih radosti. Posjet njezine sestre Tončike, koja je postala gospodja Meugniot; njezine nećake gospodje Duhamel; njezinog nećaka, Tončikina sina, gospodina Meugniot, koji je postao misionar sv.Vinka. S.Katarina je već u njegovim mladim godinama spoznala, da ima svećenički poziv. Pisala mu je i pitala ga, da li bi zaista želio biti svećenik. Kad je on odgovorio, da to mnogo želi, ona ga je pozvala u Pariz i odvela ga u Montdidier, u sjemenište, koje su vodili lazaristi. Kad je završio školu, javio se kod svoje tete Katarine. Ona ga je lijepo primila, pa mu u šali rekla: "Znaš, ako želiš postati lazarista, bit ćeš primljen sigurno. Onda ćeš brzo postati superior. Putovat ćeš, vidjeti pokrajine, ići u misije. Tko bi znao, možda ćeš čak u Kinu kao Perboyre, i postati mučenikom. Možda ćeš se i vratiti iz Kine." Tada mu je bilo 17 godina. Sve takve primjedbe uzimao je kao diranje tete, koja ga je rado malo bockala. A u svemu tome je najljepše baš to: Sve te primjedbe su se obistinile. G.Meugmiot je vrlo rano bio poslan na daleki istok, više godina vršio dužnosti misijskog prokuratora; zatim je bio pozvan natrag u domovinu i preuzeo važnu službu u vodstvu časnih sestara.

Sestra Sejolles je postala nadstojnica u Chatillonu, u onom samostanu, gdje je Katarina prvi put vidjela sliku sv.Vinka. Svake godine bi se svratila u Reuilly te razgovarala sa s.Katarinom. Govorile su i o tome, kako je Katarina učila čitati i pisati. "Uvijek sam, jadna, bila tvrde glave." - "O, da, sestro, da, sestro." odgovorila bi s.Sejolles sa smiješkom punim poštovanja prema s.Katarini. S.Sejolles je i svoje sestre slala više puta u Reuilly, jednostavno zato, da vide s.Katarinu. "Ja ću

umrijeti, a vi, sestrice, još ćete poživjeti i bit ćete sretne, da vidite s.Katarinu i razgovarate s njom."

Godine 1863. izbio je požar u tvornici papira, koja se nalazila u neposrednoj blizini kuće časnih sestara u Reuilly. Plamen je izbijao iz svih stijena. Ljudi su na ulici od straha vapili: "Sestre će izgorjeti, sestre će izgorjeti." U kući je bila panika. Sestre su trčale gore dolje, amo tamo i uplašeno gledale igru plamena. Sestra Katarina dodje iz pozadine, s krunicom u rukama, mirna lica, pa progovori sestrama: "Što se toliko uznemirujete? Sveta Djevica čuva kuću. Ništa se ne može desiti. Ostanite mirne."

Kako je kazala, tako je i bilo. Plamen je vršio svoj rušilački posao u susjednoj kući, a kuća časnih sestara ostala je sasvim neoštećena.

Izmedju odličnog svećenika g.Aladela i neškolovane redovnice s.Katarine nastala je čvrsta nadnaravna veza. G.Aladel nikad ne bi pokazivao štovanje, koje je imao prema s.Katarini. I dalje je s njom strogo postupao. A Katarina je uvijek, kad bi branila stvari svoje Gospodarice, bila odlučna, nepopustljiva. Nikome nije toliko pričala, kao ovom svećeniku. On je dobio od nje mnogo podataka o ukazanjima, za koje ne ćemo nikad saznati, premda je na komisiji i g.Etiennu povjerio mnogo toga, što je došlo do nas. Bilješke, koje je notirao prema izjavama s.Katarine, prije smrti je uništio.

Unatoč tim izvana tako tvrdim odnosima, koji su vladali izmedju g.Aladela i s.Katarine, tijesno ih je vezala briga služiti Mariji. Koliko puta je on posjetio s.Katarinu u Reuilly!

Koliko puta ga je ona tražila u Rue de Sèvres!

G.Aladel je umro god.1865. Njegova svetost bila je poznata. Proširio se glas, da je svoj život darovao kao otkup za život vrhovnog predstojnika, koji je tada teško bolestan ležao u Daxu. Zvali su ga drugim sv. Bernardom. Igrao je važnu ulogu u procvatu Marijinog štovanja u 19. vijeku.

S.Katarina bila je u 64. godini, kad je pozove generalna nadstojnica s.Devos u centralnu kuću u Rue du Bac 14o, da s njom razgovara. Sestra "peradarka" brzo sluša i podje. Ništa nije naslućivala, što ju tamo čeka. Vrhovna predstojnica dugo razgovara s njom, postavlja joj mnogo pitanja. Zatim neočekivano pita:

"S.Katarino, šta mislite, da vas postavim poglavaricom naše kuće u X.?"

Ponizna redovnica trgne se začudjeno i odgovori ozlojedjeno:

"Ali, časna majko, pa vi znate, da ja nisam sposobna za ništa."

"Mislite, sestro draga?"

"Pitajte samo bilo koga!"

Vrhovna nadstojnica se informirala. U staračkom domu vladao je savršen red. Prostorija za rublje bila je za primjer drugima. Vodila je tako točno svoju knjigu u prihodima i izdacima kokošinjaka, da su se svi divili. S.poglavarica Dufès joj je gotovo prepustila u vodstvo cijeli starački dom. Sve ključeve je ona držala. Kod stola u blagovaonici imala je mjesto s desne strane poglavarice, kao da je njezina namjesnica.

Ipak je bilo vrhovnoj nadstojnici javljeno, da s.Katarina nije sposobna preuzeti vodstvo kuće, i ona je to vjerovala.

Kad je s.Katarina o tom pričala svome nećaku g.Meugniotu, koji je tada bio u Parizu, dodala je u šali:

"I poslali su me kući."

Svi su se divili s.Katarini, da je tako vjerno i savjesno obavljala svoje poslove kroz toliko godina.

"Zar vam svi ti poslovi nisu dosadni?"

"Nikad se čovjek ne dosadjuje, kad vrši Božju volju", odgovori sestra "peradarka".

Za vrijeme rata godine 187o. su školske sobe u Reuilly bile pretvorene u ambulante. Bilo je 2oo bolesnih i ranjenih, koje su sestre njegovale. Isto toliko ih je s.Katarina morala primiti u Enghienu. Poglavarstvo one četvrti odredilo je, da kuća u Reuilly ima dijeliti meso malim ambulantama. Preko 1.2oo porcija su dnevno podijelile sestre, kako ujutro tako uveče.

18. ožujka bila je proglašena komuna. Naoružane rulje su odmah navalile na samostane. Sestre su stalno bile u strahu.

Kako dragi Bog nekad svojim odabranicima dopušta svakojake kušnje, o tome nam zorno svjedoči ono, što je s.Angelika Cosnard izjavila na procesu za proglašenje blaženom s.Katarine.

"Pet ili šest puta sam vidjela s.Katarinu,

kako je klečala pred poglavaricom s.Dufès, koja joj je predbacivala stvari, koje ona nije nikad učinila, ili za koje nije mogla biti odgovorna. Predbacivanja su bila oštra, vrlo oštra. S.Katarina je bila bez krivnje, ali ipak se nije ispričavala. Činilo mi se, da je u njezinoj duši bila tvrda borba. Jednom riječju je mogla dokazati, da nije kriva. Borba je završila uvijek time, da je pobijedila poniznost. S.Katarina je bila kao janje, koje se vodi na klanje, a ne zna se tužiti.

Takvi prizori su me jako iznenadili, pa sam se usudila pitati s.poglavaricu, kako može ovako postupati s tako dobrom sestrom. "Ne mogu shvatiti vaše ponašanje", tako sam joj kazala.

A s.nadstojnica mi odlučno odgovori: "Pustite to, sestro moja. Ja osjećam, kao da me nešto tjera na to." U tom odgovoru vidjela sam plan Božje Providnosti, koja se pobrinula, da s.Katarina može više zaslužiti za nebo. Tješila sam se mislima, da su sveci obično imali takve poglavare."

Drugi put se s.nadstojnica nekako ispričavala pred s.Angelikom: "Čudo jedno, kako nikako ne mogu primati usluga sa strane s.Katarine. Nikad je nisam za ništa zamolila. Nisam mogla. Ipak sam je mnogo voljela."

----

31. ožujka godine 1872. je u starom svetištu Fourvière u Lionu klečala pred kipom Majke Božje jedna djevojka. Ime joj je bilo Marija Lafon, imala je 22 godine, došla je iz Cantala ovamo na hodočašće, da sazna, u koju redovničku zajednicu treba da ide kao redovnica. Izgledala je nekako plašljiva, bila je vrlo lijepo

odgojena. Majke više nije imala, a otac joj je dao na volju, da izabere život takav, kakav želi.

"Nijedan red mi se ne dopada, a red časnih sestara sv.Vinka najmanje."

Molila je Majku Božju: "Moja dobra Majko, zaklinjem te, pokaži mi, šta da radim. Dobro znaš, da ne znam kud ću." Onda joj neki glas kaže:

"U Parizu će se to odlučiti."

Da, ali Marija Lafon nije luda da zavarava samu sebe. Dobro su joj poznata takva prividjenja. Slegnula je ramenima i mislila: "Pa ti sanjaš".

Još ljepše moli Majku Božju. Onda s njene strane neki glas: "Idi u Pariz, idi u Pariz."

Odlučila je da zaista ide u Pariz, ali je ostala još cijeli dan tamo pred oltarom. - Uveče u šest sati je podmirila račune u hotelu, skupila svoj prtljag i pošla ravno na stanicu, na prvi vlak za Pariz. Ujutro u 4 već je u Parizu. Prvoj osobi, koju sretne, postavi neobično pitanje: "Ima li neki samostan u ovoj četvrti?" - "Da, sestre u Reuilly." Osoba joj pokaže put. Ali ona je zalutala, pa je morala opet pitati. "Evo, ovdje, gospodjice, tu su vrata." To je bio starački dom u Enghienu. Na porti je u taj čas stara redovnica brisala staklo i vidjela prizor na ulici. Nije čekala, da tko zazvoni, nego je otvorila vrata i kazala iznenadjenoj djevojci: "Udjite samo, gospodjice." Bila je umorna. S.vratarica je to primijetila, brzo nešto skuhala i postavila pred nju: "Izvolite malo čokolade." Vratarica je bila s.Katarina.

Marija Lafon ispriča sve, kako je došla u Pariz. A sestra je upita: "U koji sat ste čuli u Fourvieru onaj glas, da idete u Pariz?" Djevojka razmisli, pa onda kaže: "Moralo je biti izmedju 9 i 10. Možda u pola deset."

"Ah da", veli s.Katarina, kao osoba,koja je za čas sve shvatila.

M.Lafon je vjerovala, da je s.Katarina u onom momentu odlučila njezinu sudbinu. Kako? Tko bi to znao!

Poglavarica Dufès primila ju je hladno. Kad ju je čula pričati, kako je došla u Pariz, ona je kazala: "Gospodjice, mi ne primamo seoske djevojke, koje stižu u Pariz tako rano, bez roditelja, koji bi je doveli."

"Gospodjo, kad bih ja bila takva seoska djevojka, kako vi mislitè, ja se ne bih svratila u samostan." Kad je kasnije o tom pričala, ona se je smijala: "Ne znam, kako sam mogla tako govoriti. Nisam uopće znala, što govorim."

Onda dodje s.Katarina. "S.nadstojnice, mislim, da je treba zadržati jedno vrijeme na kušnji." Tako je i bilo. S.Marija Lafon je bila uvijek zahvalna s.Katarini.

"Nikad nismo mnogo razgovarale; gledale smo jedna drugu, i bilo je dovoljno. U njezinim očima si mogao čitati stvari, kojih nije nikada kazala; pa i moje oči su joj govorile, kad sam ja šutjela."

Jednog dana joj reče s.Katarina: "Mislim, da dragi Bog hoće, da ostanete ovdje, dijete moje."

Ja sam to vjerovala i od tada nisam nikada posumnjala u svoj poziv."

Još jedna kušnja, koja bi sigurno jako potresla jednu običnu redovnicu, čekala je s. Katarinu.

U staračkom domu su s.Katarinu smatrali kao namjesnicu s.nadstojnice, premda ona nije bila imenovana namjesnicom. Sjedila je poglavarici s desne strane u blagovaonici i na svim skupovima sestara. Ali je došlo vrijeme, kad je trebalo imenovati pravu namjesnicu. Poglavarica je od početka mislila na s.Katarinu. Onda je razmišljala o tome: Malo je školovana, jednostavna, a i stara je već; bolje da ona nije namjesnica. - U Reuilly se tada nalazila mlada sestra, vrlo razborita, kao preporučena za takvo mjesto: S.Angelika Tanguy.

Poglavarica jednog dana kaže s.Katarini, da od sada ne će više ona imati ključeve. Uveče se ključevi više ne predaju njoj, nego s. Tanguy. Ukoliko treba nešto odlučiti, mora uvijek pitati s.Tanguy.

"S.Poglavarice, budite mirni, dovoljno je, da moji predpostavljeni kažu, i ja ću primiti s.Angeliku kao da ju je poslao Bog, i slušat ću je, kao Boga."

Kod večere je s.Katarina sama od sebe odstupila svoje mjesto novoj namjesnici, premda je s.poglavarica kazala, neka to mjesto zadrži. Od tada nitko nije primijetio nimalo zle volje na njoj. S.Angelika je bila sva zbunjena, kad je vidjela, kako stara redovnica takvom poslušnošću prima sve, što joj ona, još tako mlada, naredjuje.

U zadnjoj godini života doživjela je još jedan težak udarac.

Kad je umro g.Aladel, postao je ispovjednikom časnih sestara g.Chinchon. Njemu je mogla povjeriti sve tajne svog srca. Ali godine 1876. je g.Chinchon preuzeo vodstvo sjemeništa i prestao biti ispovjednikom časnih sestara.

Sestru Katarinu je promjena teško pogodila, osobito zbog toga, jer nije ni od g.Chinchona još mogla postići ostvarenje Marijinih želja. Kako da u 7o.godini života bira novog duhovnog vodju? Kako da ga uvede u sve tajne, koje je doživjela?

Odlučila je, da ide k vrhovnom predstojniku g.Bore. Zamolila je, da g.Chunchon ostaje još i dalje njezin ispovjednik. Ali vrhovni predstojnik joj odgovori, da ne može dozvoljavati iznimaka, pa ju je s nekoliko utješnih riječi poslao natrag.

Poglavarica s.Dufès bila je sva izvan sebe, kad je ugledala s.Katarinu, inače tako predanu u sve, što se desilo, kako je sva u suzama ušla u njezinu sobu. Nastojala ju je utješiti i smiriti. "Dragi Bog će sve to urediti."
Onda je s.Katarina rekla:

"Sestro poglavarice, ja odsad ne ću više dugo živjeti. Mislim, da je došlo vrijeme, da progovorim. Ali pošto je Majka Božja kazala, da nikome ne govorim, osim svom ispovjedniku, ne ću ni govoriti, dok je u molitvi ne zamolim za dozvolu. Ako mi dozvoli, kazat ću vam, ako ne, onda ne ću."

Sutradan u lo sati s.Dufès posjeti s.Katarinu. Ostale su stojeći. Kad je zvonilo

"Zdrava Marijo", još su jednako stajale. U govornici je s.Dufès čula divne stvari, koje je doživjela s.Katarina. Pa i o ukazanju Marije s kuglom. "Taj kip je muka mog života. Ne bih se željela pojaviti pred svetom Djevicom..."

Sestri poglavarici je bilo, kao da više nije na zemlji. Nije mogla shvatiti, kako je mogla tako strogo postupati s tom sestrom - Marijinom odabranicom. Pala je na koljena, ponizila se pred njom i molila za oproštenje. A s. Katarina nije obraćala pažnju na takva poniženja; imala je pred očima samo jedno: postaviti oltar, napraviti kip.

15. "Ne ću dočekati godinu 1877."

Od početka godine 1876. je s.Katarina više puta navijestila svoju smrt. O blagdanima bi govorila: "Ovaj blagdan svetkujem posljednji put." Ako susestre nisu htjele vjerovati, ona bi uporno tvrdila, da ne će dočekati godinu 1877.

Na Malu Gospu morala je ostati u krevetu. Srčana bolest, astma, žestoki kašalj, a osim toga još teški bolovi, koje je i inače uvijek od mladosti imala u koljenima, su se pogoršali. U studenom su joj se snage toliko povratile, da je mogla u centralnu kuću na duhovne vježbe. Tada je posljednji put bila u centralnoj kući u Rue du Bac 14o. Prisustvovala je svim zajedničkim pobožnostima, ostala je na koljenima kao ostale sestre, unatoč svojoj starosti i slabosti.

Po blagdanu Bezgrešnog Začeća 8.prosinca ponovo je pričala, kako ne će dočekati godinu 1877., te da na njezinoj sahrani ne će trebati

mrtvačkih kola, i t.d.

Došao je posljednji dan njezinog života, 31. prosinca 1876. Kucnuo je čas njezinog vječnog počinka. Više puta je osjetila veliku slabost. Zato su odlučili, da joj podijele sakramente umirućih. Zahvalno je pristala na to, te primila svete sakramente s takvom srećom i blaženim mirom, da se ne može opisati.

Malo ranije izrazila je želju: "Željela bih, da na času moje smrti budu prisutna djeca iz sirotišta, te da mole kratke molitve i zazive Bezgrešnoj Djevici, a naročito da ponavljaju utješne riječi: "Strahu zlih duhova, moli za nas." Susestre su primijetile, da ovog zaziva nema u litanijama Majke Božje. "Naći ćete ga u duhovnim dnevnicama Bezgrešnog Začeća." Napisali su zazive na cedulju i čekali. Ali one nedjelje na staru godinu su djeca otišla svojim kućama da čestitaju novu godinu, i nije ih bilo moguće sabrati. Zato je s.Katarina zamolila, neka mole litanije Bezgrešnog Začeća, te neka tri puta mole onaj zaziv: "Strahu zlih duhova, moli za nas."

Jedna sestra, s kojom je radila, posjeti je i upita: "Sestro Katarino, vi odlazite, a da nama ni riječi ne kažete o prebl. Djevici Mariji." Njezin odgovor nama je već poznat: "Presveta Djevica je žalosna, jer se premalo cijeni dragocjeno blago, što ga je ona izručila milosrdnicama."

S.nadstojnica joj dade još posljednje preporuke. S.Katarina joj veli: "Ne znam kako se to na nebesima moli; ali budite mirni, sve što želite učinit ću."

Kad ju je u četiri sata poslije podne ponovo obuzela slabost, sve su se sestre okupile

oko nje. U sedam se stanje pogoršalo. S.nadstojnica brzo dojuri, i tada je s.Katarina umrla bez ikakvih samrtnih muka. "Jedva smo mogli primijetiti, da više ne živi. Nikad nisam vidjela tako mirne i slatke smrti," kaže s. predstojnica.

Odmah poslije smrti počele su svečanosti. "U našim srcima nije bilo žalosti. U prvom momentu nije potekla nijedna suza. Obuzelo nas je ganuće, koje ne znam izraziti: osjećali smo se u blizini svetice. Činilo nam se, da se zastor poniznosti kida pred našim očima, te da gledamo ljepotu nebeske odabranice."

Sestre iz Enghiena i Reuilly-a su se gotovo posvadile, koja će stajati pokraj pokojnice preko noći. Sutradan, na novu godinu 1887. je bilo tijelo s.Katarine odnešeno u kapelu i posipano ljiljanima i ružama. Ljudi svake starosti prolazili su pokraj ostataka ponizne sestre. Nisu dolazili da se mole za nju, već da se preporučuju njezinom milom zagovoru. Dvije sestre su neprestano imale posla time, da su polagale pobožne predmete na njezino odijelo.

Vlast je dozvolila, da se ne sahrani na groblju, nego u grobnici ispod kapele u Reuilly. Sahrana je bila 3.siječnja na blagdan sv. Genoveve, zaštitnice Pariza. U lo sati bila je sv.misa, a poslije mise počela se stvarati prava povorka na mjesto sahrane. Na čelu su išli mladi radnici s barjakom družbe djece Marijine. Iza njih siročad, za koju su sestre vodile brigu, pa onda djevojke iz različitih društava djece Marijine u uniformama. Iza njih vjernici. Onda više od 25o sestara, pa misionari i svećenstvo iz župske crkve, sve je to išlo ispred

sanduka. Na ulazu u grobnicu članovi družbe djece Marijine su pozdravili dolazak s.Katarine poklikom: "O Marijo, bez grijeha začeta, moli za nas, koji se tebi utječemo."

Sestra oberica je odmah javila sestri Sejolles, s kojom je s.Katarina bila već od mladosti u naročitim vezama. S.Sejolles odgovara u krasnom pismu s.nadstojnici:

"Moja dobra i draga sestro, duboko sam ganuta zbog vaše ljubaznosti, da ste mislili na mene u onaj čas, kad ste Bogu prikazali tako krasnu žrtvu. Dobro ste shvatili, da sam bila u srdačnim vezama sa s.Katarinom, koja je upravo otišla na nebo, pa ste zato učinili, da odmah saznam za njezinu sreću. Ona je mogla bez straha zatvoriti oči svijetu. Bezgrešna Djevica ju je raširenih ruku čekala, da je primi, a andjeli su joj pripremili krasan doček na nebu. Radujem se njezinoj sreći. Ali ipak me prodje ganuće, kad čitam poruku o njezinoj smrti. - Dobra i sveta s.Katarino, eto, stigla si u vječni stan. Presveta Djevica okrunila je svoju vjernu službenicu, nju, koja je tako dobro čuvala tajnu njezinih darova, koja je svu slavu prepustila Bogu, te se zakopala u sjenku šutnje i skrovitog života do dragocjene smrti.

Ja sam s vama u vašoj tuzi i radosti. Znam, da gorko osjećate tugu, pa je nesumnjivo i radost vaša slatka. Sada imamo dobru zagovornicu pred nogama naše uzvišene Majke. Možemo se nadati, da ne će nikad zaboraviti družbu sestara, kojoj je donijela toliku utjehu i kojoj je sada postala zagovornicom pred nebeskom Majkom."

Život s.Katarine bio je vjerno ostvarenje

onoga, što je rekao Gospodin u evandjelju: "Zahvaljujem Ti, Oče moj, što si ovo sakrio mudrima ovoga svijeta, te objavio malima i poniznima." Nikad nisu bili darovi Božji bolje sakriveni pod ogrtačem poniznosti i jednostavnosti. Kroz 46 godina je s.Katarina obavljala niske i mučne poslove ne tražeći drugu utjehu, nego da ugodi Bogu. Darovi, koje je primila s neba, nisu uzoholili njezino srce. Kad je bila svjedokom čudesa, koja su se dogadjala po čudotvornoj medaljici, ona nije odala ni riječi, iz koje bi se moglo makar samo posumnjati, da je u užim vezama s presv.Djevicom. Koliku li slavu mora sad uživati na nebu ona, koja je cijeli svoj život nastojala ostati u zaboravi.

-o-o-o-o-o-o-

16. Čudotvorna medaljica i istina o Bezgrešnom Začeću

Medaljica Bezgrešne Djevice Marije ili čudotvorna medaljica ima veliku ulogu u povijesti vjerovanja u istinu, da je Marija začeta bez istočnog grijeha.

U Božjoj objavi (Sv.Pismu i usmenoj predaji) nalazimo istine, koje su sasvim jasno izražene. Na pr. da je Marija Majka Božja. Toliko puta čujemo, osobito u zornicama u adventsko doba, ono krasno evandjelje o andjelu Gabrijelu, koji nosi presvetoj Djevici blagu vijest, da će roditi Spasitelja, "koji će biti velik i Sin Svevišnjega... daj mu ime Isus." Isus je Sin Svevišnjega, Sin Božji. Marija ga je rodila, zato je ona Majka Božja.

Drukčije je s istinom o Marijinom Bezgreš-

nom Začeću. Nigdje u Sv.Pismu ni u predaji se to izričito ne objavljuje. A vjernici su od samog početka, pa zatim dalje kroz sva stoljeća vjerovali, da je Marija začeta bez ljage istočnog grijeha. Bogoslovi su htjeli tu istinu potvrditi na osnovu objave. Ali im nije pošlo za rukom, pa se neki od njih nisu usudili izričito naglašavati tu istinu. Zato i sv.Crkva dugo vremena nije proglasila taj nauk vjerskom istinom.

Već u 4.vijeku je istina o Bezgrešnom Začeću Majke Božje živjela čvrsto u srcima vjernika. Misao o novoj Evi, koja je sva sveta i nevina, kakva je i prva Eva bila prije grijeha. U istočnoj Crkvi su već od 8.stoljeća dalje imali blagdan na slavu Marijinog Bezgrešnog Začeća. Godine 1166. je car Manojlo Komnen proglasio blagdan Bezgrešnog Začeća državnim blagdanom. Na zapadu se pojavljuje taj blagdan u 9.stoljeću,a god. 17o8. je papa Klement IX. naredio, da se u čitavoj Crkvi slavi kao zapovijedani blagdan.

Crkva je dakle vjerovala u tu istinu i učvršćivala vjeru u nju. Opći crkveni sabor Tridentski u 16.stoljeću je objasnio istinu o istočnom grijehu, a dodao je, da ne smatra, da je i prebl.Djevica imala taj grijeh.

Sv.Vinko Paulski je u tu istinu čvrsto vjerovao, pa je Marijino Bezgrješno Začeće branio kako u svojim propovijedima i poukama, tako u pismima. Takvu čvrstu vjeru su od njega baštinile obje redovničke zajednice, kako njegovi misionari, tako i časne sestre.

Pošto sv.Crkva još nije kazala odlučnu, jasnu riječ o toj istini, posredovao je sam Bog. I to upravo u ukazanjima, koja je imala s. Katarina. U vidjenjima je majka Božja pokazala

uzorak medaljice, na kojoj je natpis: "O Marijo, bez grijeha začeta, moli za nas, koji se tebi utječemo." Medaljica se širila - kako smo vidjeli - nevjerojatnom brzinom po cijelome svijetu, a zajedno s njom i istina o Bezgrešnom Začeću, koja je na taj način prodrla u sve slojeve. Bog je medaljicu potvrdio nebrojenim čudesima, a time i riječi, koje su na njoj napisane, i koje nam svjedoče o Marijinom Bezgrešnom Začeću.

Zbog tolikih vanrednih dogadjaja nije ni teško bilo prihvatiti istinu, za koju je svjedočila medaljica. Već godine 1836. je biskupska komisija u Parizu utvrdila, kako divno se oduševljavaju srca vjernika za štovanje Bezgrešne Djevice. Revni apostol Marijin bio je osobito pariški kardinal i nadbiskup De Quelen. Kakva radost za njega, kad je primijetio, da velikom brzinom raste ljubav njegovih vjernika prema Bezgrešnoj Djevici. Bio je presretan poradi obilnih plodova ovog štovanja u pogledu obraćenja grešnika. U nadi, da će ti plodovi biti iz dana u dan sve veći, molio je sv.Oca za dozvolu, da se u litanije Majke Božje stavi zaziv: "Kraljice, bez grijeha istočnoga začeta, moli za nas."

Uslijedile su mnogobrojne molbe svetoj stolici za proglašenje Bezgrešnog Začeća vjerskom istinom. Tako je došlo do toga, da je sv. Oca Pijo IX. dne 8. prosinca 1854. svečano proglasio u crkvi sv.Petra:

"Nauku, koja uči, da je blažena Djevica Marija od prvog trenutka svog začeća, milošću svemogućeg Boga i poradi zasluga Isusa Krista, potpuno očuvana svake ljage istočnog grijeha, jest istina, koju je Bog objavio, pa ju zbog toga moraju čvrsto i trajno vjerovati svi vjer-

nici."

Ovo proglašenje su primili svi katolički narodi bez prigovora, s prevelikom radošću. Tako je putem čudotvorne medaljice slava prebl. Djevice Marije zasjala u novom divnom nebeskom sjaju.

17. Proslavljenje s. Katarine

Cvijetak, koji je tako divno procvao u krilu družbe milosrdnih sestara, i ostao sakriven do smrti, objavio se svom svojom ljepotom tek poslije smrti. Već sama smrt bila je prava pobjeda s.Katarine, prekrasno uzveličanje. A to je bio samo početak na putu proslavljenja.

Na molbu mnogih biskupa i redovničkih predstojnika izdala je sv.kongregacija za obrede u Rimu lo. prosinca 19o7. dekret, da se može započeti proces za proglašenje blaženom. Prvi dio trajao je 24 godine, do 1931., kad je bio izdat dekret o junačkim krepostima, koje je vršila s.Katarina. U ožujku 1933. godine je sv.Stolica dozvolila, ili bolje, naredila, da se otvori grob pokojne sestre. Upute za otvaranje su neobično stroge. U dekretu se prijeti kaznom izopćenja onima, koji se ne pridržavaju uputa, osobito, ako se netko od članova komisije usudi za sebe uzeti komad sv.moći, ili potajno sv.moćima nešto dodati.

Otkada je s.Katarina bila 3.siječnja 1877. sahranjena, nije nitko otvorio njezin grob, pa ni samu grobnicu. S velikim očekivanjem otišla je komisija na posao, dakle 56 godina nakon sahrane. Komisiju su sačinjavali policijski komesar, zastupnik pariškog kardinala, par svećenika i zastupnici predstojništva milosrdnih

sestara.

Za ovu prigodu bila je priredjena jedna naročita prostorija, u koju će se donijeti lijes na pregled. Sprijeda bio je mali oltar, na njemu kip Marije od Čudotvorne Medaljice, a pokraj njega kip sv.majke Ludovike, i puno ljiljana i ljubičica. Na stolu pokraj njega bila je evandjeoska knjiga i raspelo, na koje se trebao zakleti svaki član komisije, da ne će ništa oduzeti od ostataka i ništa dodati. Zakletvu su položili i liječnici, koji su otvorili lijes, pa i 12 radnika, koji su otvarali grobnicu. Najprije su našli komad daske, na njoj metalnu ploču s natpisom: "Ovdje počiva Zoe Katarina Labouré, kći kršćanske ljubavi, koja je vidjela Mariju od Čudotvorne Medaljice. Umrla je u obdaništu Enghien 31.prosinca 1876. u 71. god. starosti. "O Marijo, bez grijeha začeta, moli za nas, koji se tebi utječemo."

Radnici su iznijeli olovni lijes i otkinuli olovni poklopac. Iznutra bio je još jedan poklopac i to drveni. S.Katarina bila je dakle sahranjena u tri lijesa: vanjski drveni je propao, osim one metalne ploče s natpisom; drugi, t.j. srednji olovni, kao i unutrašnji drveni, ostali su. Kad su maknuli poklopac, sestre su najprije ugledale noge, obučene u violetne čarape od pamuka, kakve su obično sestre nosile. Onda su primijetile ruke, koje su bile sasvim bijele. Samo su dva prsta bili malo potamnjeli. Oko prstiju bila je ovijena krunica.

Metnuli su sve to u nov drveni lijes, olovni je ostao isti, i sve zajedno otpratili u centralnu kuću sestara, u kapelu ukazanja, gdje su bili ostaci veoma svečano dočekani od misionara i milosrdnih sestara.

Sutradan su opet otvorili lijes za točni-

ji pregled. Liječnička komisija utvrdila je,da je cijelo tijelo sasvim očuvano. Naročitu pažnju sestara opet su privukle čarape, koje su bile sasvim nepokvarene, brižljivo okrpane i nosile oznaku K.L.(Katarina Labouré) Mišići su bili sasvim gipki, tako i kosti. Presjekli su grudne kosti, izvadili srce,koje je očuvalo svoj oblik, samo je bilo presušeno. Srce su kasnije poslali u Reuilly, gdje je pokojnica tako dugo počivala u grobnici. Trulost nije uopće dirnula tijelo s.Katarine.

28.svibnja 1933.god.bila je s.Katarina proglašena blaženom.Proglašenju je uslijedila velika svečanost u crkvi sv.Petra u Rimu.

Sa svih strana svijeta došli su misionari sv.Vinka,milosrdne sestre i članice društava Marijine djece, koja se je osnovalo na poticaj s.Katarine. Bilo je 4.3oo djevojaka, sve u bijelom odijelu,iz Italije, Francuske,Jugoslavije,Poljske i drugih država; došle su, da pokažu zahvalnost s.Katarini, koja je njima otvorila put za štovanje Bezgrješne Djevice. Misionari su došli iz Sirije,Afrike i čak iz Kine.Medju prisutnima bili su i članovi obitelji Labouré.

Bio je pročitan dekret za beatifikaciju: Spominju se junačke kreposti s.Katarine,njezina služba kod bijednih i siromašnih, njezina krasna smrt; spominju se čudesa, koja su se izvršila na njezin zagovor. A na kraju se samo uzgred spominje, da je s.Katarina vidjela Bezgrešnu Djevicu. Zatim sv.Otac u dekretu svečano izjavljuje, da upisuje s.Katarinu u red blaženih.

Tako je progovorio Petar u svome nasljedniku: Katarina Labouré, odabranica Bezgrešne od Čudtvorne Medaljice, milosrdnica, uvijek vjerna samostanskim pravilima,ponizna službenica

siromaha u Enghienu,stupa u nepregledan red djevica,koje na nebu prate Janje,gdje god ide."

Tada padne zastor s ogromne slike,koja je ukrasnim prirodnim bojama osvijetljena od hiljadu i hiljadu svijetala i reflektora,predstavljala s.Katarinu u nebeskoj slavi. Ona je naslikana, kako proslavljenim,mladosnim licem, pjevajući Marijin hvalospjev Magnifikat,žuri k svojoj nebeskoj Kraljici.Marija se ljubazno prigiba k njoj, kao Majka svojoj voljenoj kćerki.

U crkvi odjedanput oduševljenje i pljeskanje.Mnoštvo vjernika gleda,divi se,raduje se. Nijedno oko nije bilo suho.Talas oduševljenja za momenat prestane,da onda s novim urnebesom zaori po ogromnoj bazilici sv.Petra.Prvi put se začuje zaziv: "Moli za nas,blažena Katarino, da dostojni postanemo obećanja Kristovih". Slijedi prvi put svečana molitva novoj blaženici.

Sve se to odigralo u crkvi sv.Petra u prijepodnevnim satovima.U šest sati navečе nova svečanost:Sv.Otac Pio XI.dolazi u baziliku sv. Petra,da se pomoli novoj blaženici.Taj dogadjaj privukao je još veće mnoštvo vjernika.Bilo ih je oko 4o.ooo.Sv.Otac cijelom svojom pratnjom dolazi,da daje počast siromašnom seljačkom djetetu,koje je živjelo skrivenim životom u sve svoje zemaljske dane.Poslije pjevanja i blagoslova s Presv.Olt.Sakramentom,papa je rekao molitvu na čast bl.Katarine:

"Gospodine Isuse Kriste,koji si se udostojao bl.Djevicu Katarinu obradovati divnim ukazanjima tvoje bezgrešne Majke:podaj,molimo,da po primjeru iste blaženice tvoju presvetu Majku uzmognemo dostojno štovati i tako postići radosti vječnoga života.Koji živiš i kraljuješ u vijeke vjekova. Amen.

Onda je sv.Otac primio darove.Darove su mu izmedju ostalih donijela i dva dječaka,koji su ozdravili na zagovor bl.Katarine.Zatim sv. otac ponovno klekne i dugo se molio pred moćima s.Katarine.Jedan od pratnje izjavio je: tako dugo se sv.otac još nije zadržavao pred moćima novih blaženika.

Sutradan je primio sv.otac u audijenciju gen.predstojnicu milosrdnih sestara,koja je došla,da mu se zahvali na beatifikaciji.A sv.Otac odgovori:

"Jučerašnji dan bio je jedan od najljepših u ovoj godini.(Godina 1933.bila je naime vanredna sv.godina,kao 1900.godišnjica Kristove smrti na križu.) Nova beatifikacija je jedna od najutješnijih,što smo ih imali.Pred našim očima bilo je u crkvi more bijelih cvjetova,koji su davali našem pogledu nade za sadašnje i buduće vrijeme.Prostrana bazilika sv. Petra bila je kao da ju je prekrio svježi snijeg.Bjelina je nadvladala i radosno smo je promatrali sa svog prijestolja.Djevojačka omladina treba,da sve to više i više gleda u bijelom cvijetu čistoće svoj uzvišeni uzor.To će biti borba,a bit će i pobjeda u sadašnjoj velikoj pokvarenosti,koja je obuhvatila cijeli svijet."

Poslije rata,dne 27.srpnja 1947. sv.Otac Pijo XII. proglasio je bl.Katarinu svetom.

-----xxx-----